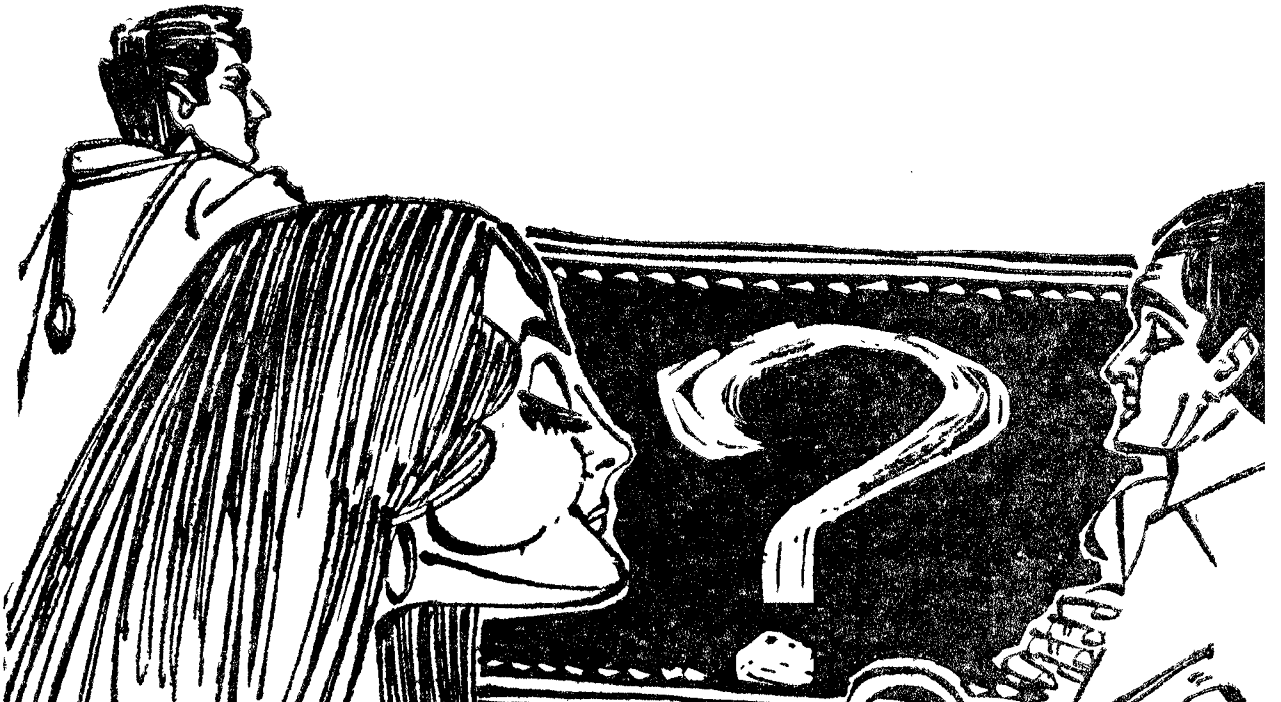

మిగిలిందేమిటి?

అత్తిలి వెంకటరత్నం

"సుచీ!"

"సుచీ!" సారథి మళ్ళీ పిలిచాడు.

"ఊఁ..."

"నిద్రపోయావా?"

"ఊహూఁ" కళ్ళు తెరవకుండానే బద్ధకంగా పలికింది సుచిత్ర.

"ఏమిటి? చెప్పండి" సారథి మళ్ళీ మౌనంగా ఉండిపోయేసరికి సుచిత్ర అడిగింది.

"విశ్వం వస్తున్నాడు రేపు" సారథి మెల్లిగా అన్నాడు.

విశ్వం! ఒక్కక్షణం సుచిత్ర హృదయం వివశంగా కొట్టుకుంది. ఎందుకు వస్తున్నాడు! ఏం జరుగుతుంది? నిద్రమత్తు వీడిపోయింది. అందమయిన ఆ కళ్ళు ఒకసారి అల్లల్లాడి విశాలంగా తెరచుకున్నాయి.

తల్పం మీద తిరిగింది. సారథి తలక్రింద చేతులు పెట్టుకుని [illegible] వెలుగుతున్న నీలిరంగు బల్బుకేసి చూస్తున్నాడు.

ఒక క్షణం భర్త ముఖంలోకి చూసింది సుచిత్ర.

"టెలిగ్రాం యిచ్చాడు" సారథి అన్నాడు.

మాట్లాడకుండా దిండుమీదకి వ్రాలింది.

"నీకు ముందుగా వస్తున్నానని ఉత్తరం వ్రాయలేదా?"

సుచిత్ర అస్పష్టంగా చూసింది. ఇన్నాళ్ళుగా విశ్వం తనకి ఉత్తరాలు వ్రాస్తున్నట్లుగా ఆ మాట తెలుసా? తనకి తెలియని విషయమా? ఎందుకో ఒక మూల చిన్నగా బాధ కలిగింది. జవాబు చెప్పాలని కూడా అనిపించలేదు.

"సాయంకాలం రేపు త్వరగా వస్తాను. తయారుగా ఉంటే స్టేషనుకి వెళ్దాం" సారథి అన్నాడు.

"నేను రాను" సుచిత్ర దిండులో ముఖం దాచుకుంది.

సారథి మాట్లాడలేదు.

సుచిత్ర మనసు అల్లకల్లోలమయిపోయింది. "విశ్వం వస్తున్నాడు! మనసు పదేపదే స్ఫురిస్తోంది. తనని నమ్ముతాడా? ప్రశాంతంగా గడిచిపోతున్న జీవితంలో మళ్ళీ తుఫాను చెలరేగుతుందా?

సుచిత్ర వణికిపోయింది. తను ఎవరినుంచి దూరంగా పారిపోవాలనుకుందో వారే తనకి అతి సమీపంగా వస్తున్నాడు. విశ్వాన్ని చూసిన తరువాత తన మనో నిశ్చలత దృఢంగా నిలబడగలదా? అసంభవం! హృదయపు లోతుల నన్వేషించే ఆ కళ్ళలోని ఆకర్షణని తను భరించలేదు. తను వివాహిత. తనువు, మనసు కూడ వేరొకరికి అర్పితమయిపోయాయి. కదూ! తను స్వయంగా [illegible].

"సుచీ!"

ఏమిటన్నట్లుగా చూసింది.

"నిన్నొక విషయం అడగనా? యేమీ అనుకోకూడదు!"

"అడగండి" కొంచెం ఆశ్చర్యంగా అంది సుచిత్ర.

ఒక క్షణం ఆగాడు సారథి.

"ఈమూడేళ్ళలోను విశ్వంని మరచిపోగలిగావా?" ఎక్కడో చూస్తూ అడిగాడు.

సుచిత్ర ఉలికిపడింది. 'ఏమిటీ ప్రశ్న! ఏం జవాబు చెప్పాలి?' మనసు ఆలోచించే శక్తిని కోల్పోయింది.

"చెప్పు సుచీ!"

"ఏమో! నేను చెప్పలేను." అనాలోచితంగా అనేసింది. ఈనాటివరకూ సారథి తన నీ విషయం ఎప్పుడూ అడగలేదు. గతం ఎప్పుడూ తమ మధ్య అడ్డుగా నిలువలేదు. యిప్పుడెందుకు కదిపినట్లు? విశ్వం రాకుండానే తుఫానుకి సూచన యిది! సారథి మనసులో యేముంది?' సుచిత్రకి భయంవేసింది.

"సుచీ!" భార్య భుజాలుపట్టి దగ్గరకు లాక్కున్నాడు సారథి.

సుచిత్ర కనులు క్రిందకి వాలిపోయాయి.

"నీ మనసులో నా ప్రతిబింబం చెరిగి పోలేదు సుచీ!" సారథి ముఖం [illegible] మారిపోయింది.

ఒక క్షణం సుచిత్రకి మతిపోయింది. ఏమని మాట్లాడాలో తోచలేదు.

ప్రక్కమీదనే కూర్చుంది. సారథి తన మనసుమాట విన్నాడా?!! కనులలో నీరు నిండింది.

"మీకు ఈ భయం ఎందుకు కలిగింది?" భార్యా అంది.

సారథి ముఖం ప్రక్కకి త్రిప్పుకున్నాడు.

"సుచీ! నిన్ను వివాహం చేసుకోడంలో నా పొరపాటు యేమయినా ఉందా?" మెల్లిగా అడిగాడు.

"మూడు సంవత్సరాలు మీతో కలిసి సంసారం చేసిన తరువాత కలిగిందా మీ కీ అనుమానం."

బాధతో మిళితమయిన కోపంతో ప్రశ్నించింది సుచిత్ర.

సారథి మవునంగా ఉండిపోయాడు.

అతని మనసులో బాధ ఏమిటో అర్థమయింది సుచిత్రకి. ఈ పాటు ఎంతని మొదట్లోనే త్రుంచి వెయ్యాలని మనసు హెచ్చరించింది.

"వినండి. విశ్వం ఒకప్పుడు నాకు అతి సన్నిహితుడే. ఇందులో నేను ప్రపంచానికికాని, మీకుంచి కానీ దాచిన విషయమేమీలేదు. కాని నా మనస్ఫూర్తిగా వాంఛించి విశ్వానికి దూరమయ్యాను. నా జీవితం మీతో ముడిపడింది. అది నా అదృష్టమని ఈనాటికీ అనుకుంటున్నాను. మన సంసారంలో ప్రశాంతతను నా మనసులో భగ్నంచేసుకోవద్దని కోరడం మరేమీలేదు." సుచిత్ర ఒకసారి ఆగింది.

"విశ్వం మీకెవరంగా స్నేహితుడో, నాకూ అంతే. అంతకుమించి మరేమీలేదు. మీ మనస్సులో ఏదో ఉంచుకుని బాధపడవద్దు. ఇలాగనొద్దు ప్రతి నండి."

సుచిత్ర సారథి మొఖం తన వైపుగా త్రిప్పుకుంది.

"నా ప్రవర్తనలో మీకేమయినా లోపం కనిపించిందా?"

"ఛ! అటువంటి దేమీలేదు సుచీ!" భార్య చేతులలో ముఖం దాచుకున్నాడు సారథి. ఇద్దరూ మవునంగా ఉండిపోయారు చాలా సేపు.

"సుచీ! నిన్ను వివాహం చేసికోడంలో ఏదో త్యాగం చేసానని నే నెప్పుడూ అనుకోలేదు. నిజానికి అందులో నిన్ను మనసులో ప్రతిష్ఠించుకోవాలనే స్వార్థమే ఎక్కువ. కాని నీవు నన్ను మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమించటంలేదని అనుకుంటూ ఉంటాను. అది నా బలహీనతకి నిదర్శనమేమో! కాని నిజంగా నీవు నన్ను నీ మనసులో దాచుకోకపోతే నేను జీవించలేను సుచీ! నీవు నాకు పూర్తిగా కావాలి." సారథి ఆవేశంగా అన్నాడు.

"పిచ్చా" సుచిత్ర భర్త హృదయంలో ఒదిగిపోయింది.

"నే నిది భరించలేను. విశ్వాన్ని యింటికి తీసికొని రావద్దు. ఏదో చెప్పి పంపించివెయ్యండి. సుచిత్ర వెళ్ళిపొమ్మంది అనయినా చెప్పండి." సుచిత్ర వెక్కి వెక్కి యేడ్చేసింది.

"నా పిచ్చితనంతో నిన్ను మరింత బాధ పెడుతున్నాను. అంతా మరచిపో సుచీ!" సారథి ప్రేమగా భార్య కనులు తుడిచాడు.

* * *

జనతా ఎక్స్‌ప్రెస్ ముందుకి నడుస్తోంది. కాలం వెనక్కి పరుగిడుతోంది. విశ్వం ఆలోచనలు ఉన్న చోటనే సుడిగుండాలుగా తిరుగుతున్నాయి.

'సుచిత్ర ఎందుకిలాగ చేసింది? ఎందుకు తొందర పడింది? ఒక సంవత్సరం ఆగివుంటే స్వప్నం వాస్తవికతలో ఎదురుగా నిలిచేది కనుక ముందు! తనమీద ప్రేమపోయిందా? తను తను ఏకా వెళ్ళేముందు ఆఖరిసారిగా అన్న మాటలు అసత్యమేనా?

"బావా! నీకోసం రెండు సంవత్సరాలుకాదు. యుగాలయినా నిరీక్షిస్తా" నని అన్న సుచిత్ర మనసు ఎలాగ మార్చుకుంది?

ఒక సంవత్సరం ఉత్తరాలకి జవాబులు వ్రాసింది. ఒక్కసారి అవి ఆగిపోయాయి.

ఆఖరి ఉత్తరంలో వంట్లో అస్వస్థతగా ఉందని వ్రాసింది. అంతే, తను కంగారు పడిపోయాడు. తను యెన్ని ఉత్తరాలు వ్రాయగా నివరకి తొమ్మిది నెలల తరువాత మావయ్య జాబు వ్రాసాడు. రెండే రెండు వాక్యాలు. "సుచిత్రకి వివాహమయింది. వరుడు నీ స్నేహితుడే. సారథి!"

ఆ క్షణాన మతిపోయింది తనకి. యేకారణం సుచిత్రను తననుంచి దూరంచేసింది? సుచిత్ర యిష్టపడే చేసుకుందా? బలవంతంగా ఆ యిష్టంగా జరిపించారా! ఏమోకాని సుచిత్ర స్వభావం తనకు తెలుసు. ఆమె యిష్టానికి వ్యతిరేకంగా ఎవరూ, ఏమీ చేయలేరు!

రైలు ఒక్క కుదుపుతో ఆగింది. విశ్వం యీ లోకంలోకి వచ్చాడు. కిటికీలోనుంచి బయటకు చూసాడు. విశాకాంత సూర్యుడిని కొండల మాటుకు తరుముతోంది. జేబులు తడుముకుని సిగరెట్టు పెట్టె బయటకు తీసాడు విశ్వం.

'బావా! నాకోసం యీ పాడు సిగరెట్లు మానెయ్యలేవా?' అని అడిగిన సుచిత్ర అభ్యర్థనలోని అనుదానానికి లొంగి ఒకప్పుడు మానుకున్నాడు.

యిప్పుడు అటువంటి ఆలంబన లేవీ లేవు. విశ్వం విషాదంగా నవ్వుకున్నాడు. యింజను ఆవిరి వదిలిపెడుతోంది కాబోలు చల్లని జల్లు కిటికీలో నుంచి ముఖంమీద పడింది. దూరంగా లైట్లు మినుకు మినుకుమని కనిపిస్తున్నాయి. యింతదాకా వచ్చి కొంప మునిగినట్లు అవుటరులో ఆగిపోయింది రైలు. విశ్వం విసుక్కున్నాడు. దూరంగా లైటు హౌస్ కాంతి గుండ్రంగా ప్రదక్షిణాలు చేస్తోంది.

'సుచిత్ర వివాహమయిపోయింది! తనకి మిగిలిందేమీలేదు. సారథి! తనని మోసంచేసి తననుంచి సుచిత్రను వేరుచేసాడనే కోపం అనకిలేదు. సుచిత్ర తనంత తాను యిష్టపడితే తనేమని అనగలడు? తన దురదృష్టానికి నిందించుకోడం తప్ప.

అసలిదంతా ఎలాగ జరిగింది? అంతా తనను వెలివేసినట్లు దూరం చేసారు.

సుచిత్ర సుఖపడుతోందా? ఏమో! సారథి ఏ విషయంలోనైనా తన కేవిధంగానూ తక్కువ కాదు. తనని ఎప్పుడయినా మనసులో గుర్తు తెచ్చుకుంటుందా ఆఖరికి? మరచిపోయి ఉంటుందేమో ఎవరు చెప్పగలరు! కాలం మనిషిలో అనుక్షణం వేయి మార్పులు తెస్తుంది. సుచిత్ర యింత జరిగాక యింకా తన గురించి ఆలోచిస్తుందనుకోడం తన పేరాశ! స్వార్థం!

సారథి అదృష్టవంతుడు.

ఆలోచనలలో రైలు ప్లాట్‌ఫారం ప్రవేశించడం కూడా గమనించలేదు విశ్వం.

జనం హడావుడితో, పోర్టర్ల కేకలతో ఉలికిపడి లేచాడు.

సూట్‌కేస్ ప్లాట్‌ఫారం మీదపెట్టి చుట్టూ కలయచూసాడు.

సారథి, సుచిత్ర రాలేదు! విశ్వం మనసు నీరసంగా మూలిగింది. తనకేం మిగిలిందని యిక్కడికి వచ్చాడు! ఏం చెయ్యాలి? హొటలులో దిగియిల్లు వెతకడానికి ప్రయత్నించడమా? లేకపోతే తిరుగుబండిలో ఎక్కెయ్యడమా" విశ్వం ఎకాకుగా ఆలోచిస్తున్నాడు.

"విశ్వం! రా! బయటికి వెళ్దాం. భుజంమీద బరువుగా పడింది చేయి. వెనక్కి తిరిగి చూసాడు. సారథి నవ్వుతూ నిలబడ్డాడు.

"యింకా వెదుకుతున్నాను. రాలేదేమో, ఏం చేద్దామా అని ఆలోచిస్తున్నాను" విశ్వం నవ్వుతూ చెయ్యి కలిపాడు.

టాక్సీలో కూర్చుంటూ ప్రశ్నించాడు విశ్వం. "సుచిత్ర రాలేదేం?" వెంటనే మనసు ప్రశ్నించింది నీకేం హక్కుంది?" అని.

"ఒంట్లో అంతగా బాగా లేదు విశ్వం! ఎప్పా నంది. నేనే వద్దన్నాను" సారథి అన్నాడు. విశ్వంకి సారథికేం మాటల్లోనూ తోచలేదు. సారథి స్నేహితుడిగా సన్నిహితంగానే కనిపిస్తున్నాడు కాని సుచిత్ర భర్త అని తలచుకుంటే ఆపోలా ఉంది.

"మై జాగ్ చాలా మారినట్లుందే" విశ్వం అనడంతంగా అన్నాడు.

"ఊ. మనం చదువుకున్నప్పటిలా లేదు" సారథి కూడా ఏదో నిర్లిప్తంగానే ఉన్నాడు. ఇంట్లోకి అడుగు పెడుతూనే విశ్వం కళ్ళు అత్రుతగా చుట్టూ వెదికాయి.

"సుచీ!" సారథి పిలిచాడు.

సారథి పిలుపు విశ్వంకి ఎగటుగా తోచింది. మరు నిముషంలో సుచిత్ర గదిలోకి వచ్చింది. విశ్వం కాళ్ళు నిలిచిపోయాయి. కనులు రెప్పలు వేయటం మరచిపోయాయి.

సుచిత్ర ఆరోజ ప్రొద్దున్న స్నానంచేసింది కాబోలు. విడివడిన కేశములు చెందర వందరగా చెవులను కప్పుతూ చెంపలమీదకి జారి గాలికి నృత్యం చేస్తున్నాయి. వచ్చని నుదుటిమీద ఎర్రని కుంకుమ ప్రకాశిస్తోంది. పమిటకొంగు భుజాలమీదుగా త్రిప్పి నిలుచుంది.

విశ్వం అలాగే చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

సుచిత్ర ఒకక్షణం చూసి చిన్నగా నవ్వింది.

"మీ యింటికి అతిథిగా వచ్చాను" విశ్వం కూడా ప్రయత్నపూర్వకంగా నవ్వాడు.

"కూర్చో. ఎంతసేపని నిల్చుంటావు?" మెల్లిగా అంది. విశ్వం మాటలలోని విరుపు హృదయంలో నాటుకుంది.

సారథి మౌనంగా తలదించుకుని షూలేసులు విప్పుకుంటున్నాడు. అప్పటికి విశ్వంకి సారథి ప్రక్కనే ఉన్నట్లు గుర్తుకి వచ్చింది.

"వచ్చి యెన్నాళ్ళయింది?" సుచిత్ర ప్రశ్నించింది.

"నాలుగవ తేదీన"

"అయితే హైదరాబాదులో అసలు దిగలేదా?"

"లేదు."

"నాన్న స్టేషనుకి వచ్చి కలుసుకున్నారా?"

"నేను ఇండియాకి వచ్చేసినట్లు మావయ్యకి తెలియదు. తిన్నగా యిక్కడికే వచ్చాను" విశ్వం అన్నాడు.

మిగిలిందేమిటి?

సుచిత్ర యింకేమి అడగలేదు.

"చాలా ఆలస్యమయింది. భోజనాలకి ఏర్పాట్లు చూస్తాను" సుచిత్ర లోనికి వెళ్ళిపోయింది. విశ్వం చూపులనుంచి తప్పించుకుంటూ.

విశ్వం నిట్టూర్చాడు. "సుచిత్ర ఎంతమాత్రం మారలేదు. తనమంచి మాత్రమే దూరమయిపోయింది."

విశ్వం మర్నాడు నిద్రలేచేటప్పటికి సూర్యుడు అప్పుడే తన జైత్ర యాత్ర ప్రారంభించేసాడు. కిటికీలోనుంచి ఎండ తీక్షణంగా మీదపడుతోంది. విశ్వం దుప్పటి ప్రక్కకి లాగేసి వాచీ చూసుకున్నాడు. ఎనిమిదవుతుంది. లేచి హాలులోకివచ్చాడు.

సారథి సోఫాలో కూర్చున్నాడు. సుచిత్ర ప్రక్కనే కూర్చునివుంది, సారథి మీదకి వంగి.

"అబ్బబ్బ! ఎండే చూసుకోకూడదూ! షర్టు తొడుక్కుని కూర్చుని బటన్స్ లేవంటే ఎలా కుదతా ననుకున్నారు?" నోటితో దారం త్రెంపుతూ అంది సుచిత్ర.

సారథి ముందుగా విశ్వాన్ని చూసాడు.

"బాగా నిద్ర పట్టిందా?" నవ్వుతూ పలకరించాడు.

"రాత్రి త్వరగా నిద్రపట్టలేదు సారథీ! పెందలకడలేస్తే ప్రొద్దున్నే. మీరిద్దరూ స్నానం కూడా చేసేస్కున్నారే!" విశ్వం అన్నాడు.

"అయ్య బాబోయ్! అరయొ సరికల్లా లేచి స్నానం చేయకపోతే సుచిత్రాదేవి వూరుకుంటుందా? నేనూ ఒకప్పుడు హాయిగా ఎనిమిదింటికి లేచేవాడిని విశ్వం! ఏం చేయను? చేసుకున్నవారికి చేసుకున్నంత అని సామెత" సారథి నవ్వాడు.

విశ్వం మనస్ఫూర్తిగా నవ్వలేకపోయాడు.

"మీరింకా కాఫీ కూడా త్రాగలేదా? ఎవరికోసం కూర్చున్నారేమిటి?" విశ్వం కొంచెం సిగ్గుపడుతూ అడిగాడు.

"ఫర్వాలేదు కాని, నీ సంగతేమిటి? బెడ్ కాఫీ తీసుకుంటావా?" సారథి అడిగాడు.

"ముఖం కడుక్కుని వస్తాను. ఇంతలో అయే అలస్యమేముంది?" సుచిత్ర విశ్వం ముఖంలోకి చూసి లోనికి వెళ్ళిపోయింది.

"ఇది సరస. ఆవిడ మాటకి తిరుగులేదు విశ్వం!" సారథి నవ్వాడు.

"సుచిత్ర మాటలలో ఆనిశ్చయం, శాసనం యేమీ మారలేదు." విశ్వం అనుకున్నాడు.

విశ్వం ముఖం కడుక్కుని టవలుతో తుడుచుకుంటూ వచ్చి కూర్చున్నాడు. సుచిత్ర ప్లేటుతో టిఫిను అమర్చి కూర్చుంది.

సారథి ఒకప్లేటు విశ్వం ముందుకి త్రోసి తాను ఒకటి తీసుకున్నాడు.

"ఒక క్షణం ఆగండి. యిప్పుడే వస్తాను." సుచిత్ర హడావుడిగా లోనికి వెళ్ళింది. మరు నిముషంలో చిన్న పళ్ళెంతో మళ్ళీ ప్రవేశించింది. అందులో నుంచి నాలుగు మల్లెపూవులు తీసి దోసిలి పట్టిన సారథి చేతులలో వుంచింది.

సారథి వాటిని ఒకసారి వాసన చూసి, అంతలోనే కనులకద్దుకున్నాడు.

"ఎన్నిసార్లు చెప్పాలి మీకు? దేవుని పుష్పాలు ఆఘ్రాణించకూడదని." సుచిత్ర పళ్ళెం టీపాయ్ మీద ఉంచి విశ్వంవైపు చూసింది.

"మరచిపోయాను." సారథి టిఫినుప్లేటు అందుకున్నాడు.

"ఈ అలవాటు యింకా ఉందన్నమాట నీకు. నా స్నానం అవలేదుగా యింకా." విశ్వం తప్పించుకున్నాడు.

"ఎక్కడికి పోతుంది? పుట్టుకతో పుట్టిన బుద్ధి." సుచిత్ర అంది.

"ఆవిడ చేయడం సరే. చేస్తున్నంతసేపూ నేను కూడా బుద్ధిమంతుడిలా మరంచేసి చేతులు జోడించి కూర్చోలేదని రోజూ నా ప్రాణం తీస్తుంది." సారథి అన్నాడు.

సుచిత్ర మాట్లాడకుండా కాఫీ కలపడంలో నిమగ్నమయింది.

"ఎక్కడ స్థిరపడదామను కుంటున్నావు? ఉద్యోగము, అదీ." సారథి అడిగాడు.

"కాన్పూర్లో ఆఫర్ వచ్చింది." విశ్వం క్లుప్తముగా అన్నాడు.

"మన వైపేమీ వీలులేదేమిటి?"

"నా కిష్టంలేదు."

సారథి సంభాషణ మరింక పొడిగించలేదు. ఖాళీ అయిన కాఫీకప్పు బల్లమీద పెట్టేసాడు.

"బట్టలు వేసుకో. మా హాస్పిటల్ అదీ చూద్దుగాని." సారథి కుర్చీ వెనక్కి జరిపి లేచాడు.

"పోయి యివాళ్ళికి ఇంట్లో కూర్చోండి హాయిగా కబుర్లు చెప్పుకోవచ్చు." సుచిత్ర అంది.

"అమ్మో! నాకోసం యీపాటికి అక్కడ ఎంత మంది ఎదురు చూస్తూ ఉంటారో ఏమయినా తెలుసా? నీకంటే తేలికయిపోయాను కాని." సారథి హాస్యంగా అన్నాడు.

"అంతా బడాయి కబుర్లు. ఎవరికి తెలియని సంగతి." సుచిత్ర నవ్వింది.

"ఎలా వుంది ప్రాక్టీసు?" తేనీస్తూ అడిగాడు విశ్వం.

"ప్రస్తుతానికి సుచిత్రాదేవి స్నో, పౌడర్లకి సరిపోతోంది." సారథి పకపకా నవ్వేసాడు.

సుచిత్ర మౌనంగా కూర్చుంది.

సారథి ఒక్కొక్కమాట విశ్వంకి తన దురదృష్టాన్ని వెక్కిరిస్తున్నట్లుగా అనిపించింది. సారథి గంభీరంగా మారిపోయాడు.

"పద. చేసేదేముంది కనుక." విశ్వం డ్రెస్ చేసికోడానికి గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు. హాస్పిటల్లో బారులు తీర్చి కూర్చున్నారు జనం. విశ్వం ఆశ్చర్యపోయాడు.

"మూడు, నాలుగేళ్ళలో చాలా పేరు సంపాదించావు." విశ్వం అన్నాడు.

సారథి నవ్వి వూరుకున్నాడు. ఇద్దరూ వెళ్ళి సారథి కన్సల్టింగ్ రూమ్లో కూర్చున్నారు.

"లోపలికి పంపించమంటారా?" కాంపౌండరు విష్ చేసి అడిగాడు సారథిని.

"వూ. పంపించండి. ముందు అర్జెంట్ కేసెస్ చూస్తాను". సారథి కుర్చీలో వెనక్కి వాలి కూర్చున్నాడు.

ఒక గంట గడిచి పోయింది. విశ్వంకి అంతా చికాకుగా ఉంది. ఎవరో రావడం! జబ్బులు, బాధలు, ఏడ్పులు!

"ఏమిటి? విశ్వం! బోరుకొడుతోందా?" సారథి ప్రశ్నించాడు.

"రెండు మూడు రోజులనుంచి నిద్రలేదు సరిగా కొంచం తల దిమ్ముగ ఉంది." విశ్వం అన్నాడు.

"మరి చెప్పావుకాదేం? ఈ టాబ్లెట్ వేసుకో!" సారథి మంచినీళ్ళు తెమ్మని కుర్రాడితో చెప్పాడు.

"నేనింటికి వెళ్తాను." విశ్వం అన్నాడు. మనసుతో సుచిత్రతో యేకాంతంగా మాట్లాడాలని వుంది. తన మనసులోని మాట అడగాలి. మరు నిముషం వీరందరికీ దూరంగా వెళ్ళిపోవాలి.

"ఉండమంటే. నేనూ వచ్చేస్తాను. నా అసిస్టెంటు

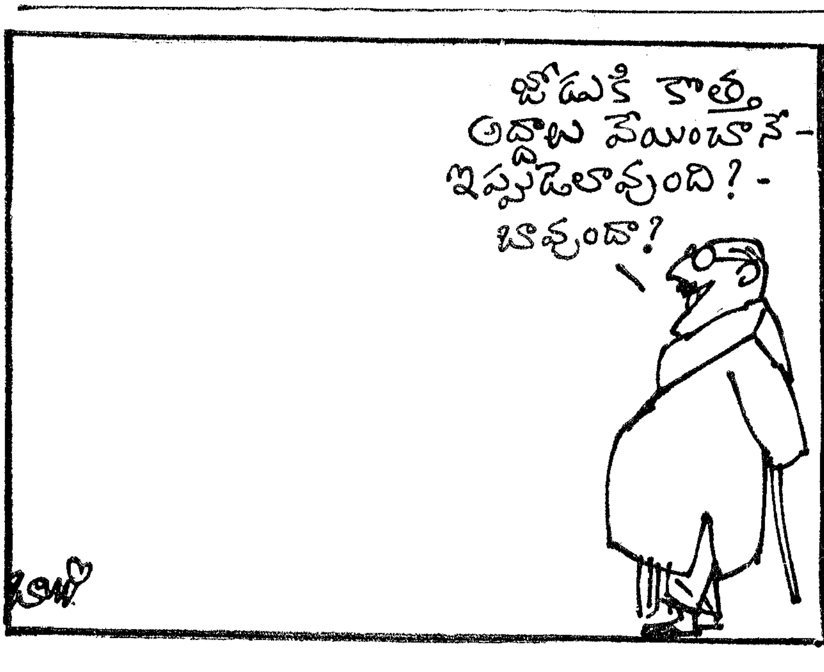

వస్తాడు. మిగిలినవి అటివికి అప్పజెప్పేస్తాను." సారధి అన్నాడు.

విశ్వం మౌనంగా ఏవో మెడికల్ జర్నల్స్ తిర గేస్తూ కూర్చున్నాడు. కడుపులో అదోలా వుంది.''

పది నిముషాల తరువాత సారధి అసిస్టెంటు వచ్చాడు.

"విశ్వం! లే! వెళ్దాం." సారధి లేచాడు.

యింటికి చేరుతూనే విశ్వం వాంతి చేసుకున్నాడు. తరువాత యేమీ తెలియలేదు. విశ్వంకి అంతా మగతగా ఉంది.

సారధి కంగారు పడ్డాడు. "సుచీ! నీళ్ళు తీసుకురా" గట్టిగా పిలిచాడు ప్రక్కకి వాలిపోతున్న విశ్వంని గట్టిగా పట్టుకుంటూ.

"యేమిటి? యేమయింది?" సుచిత్ర కంగారుగా వస్తూ అడిగింది.

"యేమీ లేదు. నిద్రలేక, ప్రయాణాలు అవీ కదూ. నీరసం అంతే." సారధి మెల్లిగా విశ్వంని మంచం మీద పడుకోబెట్టాడు.

"కాస్త వేడి కాఫీ తీసుకురా." సారధి భార్య ముఖంలోకి చూసి అన్నాడు.

సుచిత్ర లోనికి వెళ్ళింది.

"కంపరేచరేమీ లేదు." సారధి స్పూన్‌తో కాఫీ విశ్వంచేత త్రాగిస్తూ అన్నాడు. సుచిత్ర ప్రక్కనే నిలబడింది చూస్తూ. విశ్వం కళ్ళు మూసుకుని పడుకున్నాడు.

మళ్ళీ విశ్వంకి మెలకువ వచ్చి కళ్ళు తెరచేటప్పటికి గది అంతా చీకటిగా ఉంది. కిటికీ తలుపులు వేసి వున్నాయి. ఒక క్షణం తనెక్కడ ఉన్నాడో కూడా మరచిపోయాడు.

నుదుటిమీద చల్లని చేతి స్పర్శ కలిగింది.

"ఎవరు? సుచీ!" విశ్వం నీరసంగా అన్నాడు.

"ఎలాగ ఉంది బావా! యిప్పుడు." సుచిత్ర కనుల మెరపు చీకట్లో కూడా చూడగలిగాడు విశ్వం.

"టైమెంతవుతుంది?" తల ప్రక్కకి త్రిప్పుకుంటూ అడిగాడు.

"ఒంటి గంటవుతోంది." సుచిత్ర కిటికీ తలుపులు తెరుస్తూ అంది. ఒక్కసారి వెలుగు గదిలోకి ప్రవేశించింది. విశ్వం కనులు చిట్లించాడు.

"అబ్బ. ఉక్కగా వుంది." విశ్వం మెడవరకూ కప్పిన దుప్పటి కాళ్ళక్రిందకి లాగేసాడు.

"ఆకలేస్తోందా? భోజనం చేస్తావా?" ఫాన్ ఆన్‌చేస్తూ అడిగింది సుచిత్ర.

"వూ సారధి యేడీ?" విశ్వం లేచి కూర్చుంటూ అడిగాడు.

"ఎవరో వచ్చారు ఆయనకోసం. బయటికి వెళ్ళారు. చాలా సేపయింది. యింకవచ్చేస్తూ వుండాలి"

"భోజనం చేసాడా లేదా?" విశ్వం లేచి నిలుచోబోయి తూలాడు.

సుచిత్ర గభాలున వచ్చి పట్టుకుంది. "ఈ చేతి ఆసరా జీవితాంతం ఉంటే ఎంత బాగుండేది.'' విశ్వం మనసు ఆక్రోశించింది.

"భోజనం యిక్కడికే తెస్తాను. ఆయన భోజనము అయిపోయింది." కుర్చీలో కూర్చోబెట్టి సుచిత్ర వెళ్ళిపోయింది.

విశ్వం కనులు మూసుకుని ఏదో ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు.

అయిదు నిముషాల తరువాత సుచిత్ర వచ్చింది, కంచం గ్లాసుతో మంచినీళ్ళు పట్టుకుని. విశ్వం కన్నార్పకుండా సుచిత్ర కనులలోకి చూస్తూ వుండిపోయాడు. సుచిత్ర ఒకక్షణం చూసి తల దించుకుంది. టీపాయ్ విశ్వం దగ్గరగా లాగి దానిమీద కంచం, గ్లాసు పెట్టి తనింకొక కుర్చీ దగ్గరకు లాక్కుని కూర్చుంది.

తలయెత్తి చూసేసరికి విశ్వం దృష్టి యింకా తనమీదే వుండటం గమనించి కంగారు పడింది.

"బావా!"

"వూఁ."

"భోజనం చెయ్యి."

విశ్వం దృష్టి మరల్చాడు. "తనంటే యింత ఆప్యాయత చూపించే సుచిత్ర తననెందుకు దూరం చేసింది?" విశ్వం ముఖం ఎర్రబడి పోయింది. 'సుచిత్ర యిలాగ ఎందుకు చేసింది?' విశ్వంచూపులు తీక్షణంగా సుచిత్ర కనులలోకి చూసాయి

సుచిత్ర ఒక సెకను చూసి తలదించుకుంది.

'సుచీ!' విశ్వం పెదవులు కదిలాయి.

సుచిత్ర మనసుకి విశ్వం మనసులోని యత్నం అర్థమయి పోయింది. ఒకసారి తలయెత్తి విశ్వం కనులలోకి చూసింది. ఆ చూపులోని ఆవేదన, అనురాగం, అభ్యర్థన విశ్వంని ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసేసాయి.

'లాభం లేదు. యిప్పుడు తనడుగలేడు.' విశ్వం అనుకుంటూ దృష్టి భోజనం వైపు మరల్చాడు మాట్లాడకుండా.

"వెరీగుడ్! భోజనం కూడా చేస్తున్నావన్న మాట." సారధి అప్పుడే హడావుడిగా లోపలికి వచ్చాడు. సుచిత్ర లేచి నిల్చుంది.

"ఒక్కసారి అలాగ పడిపోయేసరికి నిజంగా గాభరా పడ్డాను సుమా! యిప్పుడెలాగ ఉంది?" సారధి కుర్చీలో కూర్చుంటూ అడిగాడు.

"బాగానే వుంది. ప్రొద్దున్న మీకు చాలా శ్రమ యిచ్చినట్టున్నాను." విశ్వం కొంచెం సిగ్గుపడుతూ అన్నాడు.

"దానికేముంది? పరాయివాడివి కనుకనా. యివాళ్టికి పూర్తిగా విశ్రాంతి తీసుకో. వూరు తిరగడానికి బోలెడు టయిముంది. ఆదివారం సరదాగా సింహాచలం వెళ్దాం." సారధి అన్నాడు.

"అలాగే." విశ్వం చేయి కడుక్కుని కుర్చీలో వెనక్కి వ్రాలాడు.

"వెంటనే నిద్రపోవడం అంత మంచిదికాదు. కొంచెం సేపు పేక వేద్దామేమిటి?" సారధి అడిగాడు.

విశ్వం సరేనన్నట్టుగా తల వూపాడు.

"పేక తీసుకురా సుచీ!" బల్ల అవీ తడిగుడ్డతో శుభ్రం చేస్తున్న సుచిత్రతో అన్నాడు సారధి.

రెండు గంటలు ఆడారు. ఆట యేమాత్రం ఉత్సాహంగా సాగలేదు. ఎవరి ఆలోచనలలో వారి మనసులు నిమగ్నమయి పోయాయి.

చివరికి సారధి లేచాడు 'హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళాలంటూ'

"కాఫీ పెడతాను." సుచిత్ర కూడా లేచింది.

"ఇవాళ్టికి దారిలో హోటలులో త్రాగుతాను. మీరిద్దరూ ఆడుకోండి." సారధి భార్యను బలవంతంగా కూర్చోబెట్టి వెళ్ళిపోయాడు.

విశ్వం పేక కలుపుతున్నాడు. వీధి తలుపు చప్పుడయింది సారధి వెళ్ళిన సూచనగా. విశ్వం పేక ముక్కలు సుచిత్రకి వెయ్యబోయి ఆగాడు.

సుచిత్ర కనులలో తత్తరపాటు! అనుమానం! ఏదో భయం.

వెంటనే పేక తీసి ప్రక్కకి పడేసాడు.

"నీ పని చూసుకో వెళ్ళు." లేచి మంచంమీదికి ఒరిగాడు విశ్వం.

సుచిత్ర లేచి గుమ్మంవరకూ వెళ్ళింది. విశ్వం మనసు మళ్ళీ హెచ్చరించింది 'యింతకు మించి యేకాంతం లభించదంటూ.'

"సుచీ!" పిలిచాడు.

ఆగి వెనక్కి తిరిగింది.

"ఇలాగిరా!"

సుచిత్ర దగ్గరగా వచ్చి నిల్చుంది.

"కూర్చో." ఎదురుగా కుర్చీ చూపించాడు.

కోడు పట్టుకుని నిల్చుంది.

"సుచీ! నీ నుంచి ఒక్క విషయం తెలుసుకోవాలని యింతదూరం వచ్చాను నేను." విశ్వం తీక్షణంగా అన్నాడు.

సుచిత్ర నుదుటినిండా చెమటలు పట్టాయి. కుర్చీని పట్టుకున్న వ్రేళ్ళు బిగుసుకున్నాయి. "బావా! యిప్పుడు నేనేమీ చెప్పలేను." ఒక నిముషం తరువాత నిర్లిప్తంగా వచ్చాయి సుచిత్ర పెదవులనుండి మాటలు.

విశ్వం ముఖంలో జుగుప్స, కోపం చోటు చేసుకున్నాయి.

"పో! యిక్కడి నుంచి పోండు" తీవ్రంగా అన్నాడు. సుచిత్ర ఉలికి పడింది. కంఠం పూడుకుపోయినట్టయింది. పెదవులు వణికాయి.

మరు నిముషంలో ఆమె ఆ గదిలోనుంచి వెళ్ళిపోయింది. విశ్వం దీర్ఘంగా నిట్టూర్చి కనులు మూసుకున్నాడు.

* * *

చలిగాలి రివ్వుమని వీచింది. సుచిత్ర లేచి కిటికీ తెరలు దగ్గరగా లాగింది. చల్లగా వానజల్లు చెంపలకి తాకింది. చీకటి పడుతోంది.

కిటికీ తలుపు వెయ్యబోయి మళ్ళీ కొంచెం తెరచి చూసింది. విశ్వం దూరంనుంచి పెద్దపెద్ద అడుగులు వేసుకుంటూ వస్తున్నాడు.

గది అంతా చీకటిగా ఉంది. గదిలో లైటు వేసి, వీధి తలుపు తీసేంతలోనే డోర్ బెల్ మ్రోగింది. తలుపు తీసింది. విశ్వం లోనికి వచ్చాడు. కొద్దిగా తడిసిన వెంట్రుకలు నుదుటి మీద అతుక్కుని పోయాయి.

"ఎక్కడికి వెళ్ళావు?" సుచిత్ర అడిగింది.

"బీచ్‌కి." విశ్వం బూట్లు విప్పి ప్రక్కకి పడేస్తూ అన్నాడు.

"సారధి యింకా రాలేదేమిటి?"

"ఊహు. యివాళ ఆలస్యమయింది."

"ఒంటరిగా నాతో ఉండటానికి భయంకాబోలు" విశ్వం నవ్వుతూనే వెటకారంగా అన్నాడు. సుచిత్ర మాట్లాడకుండా వెళ్ళిపోయింది.

విశ్వం కిటికీలో నుంచి బయట వర్షాన్ని చూస్తూ కూర్చున్నాడు. సుచిత్ర కొంచెం సేపటికి కాఫీ కప్పుతో మళ్ళీ వచ్చింది.

"చేతి కందిస్తే పవిత్రతకి భంగమా" విశ్వం అన్నాడు.

కాఫీ కప్పు బల్ల మీద పెట్టబోతున్నదల్లా

ఆగింది సుచిత్ర. విశ్వం మాటలు ఆమె మనసును ఛేదించి ముక్కలుగా చేస్తున్నాయి.

చేయి వణికింది. కప్పు చేతిలో నుంచి జారి కిల్ల మీద నుంచి క్రిందపడి ముక్కలయింది.

విశ్వం సుచిత్ర భుజాలు పట్టి ఎదురుగా సోఫాలో కూర్చోపెట్టాడు.

"ఇదంతా శుభ్రం చెయ్యాలి" క్రింద ఒలికిన కాఫీ, గాజుముక్కల కేసి చూస్తూ అంది సుచిత్ర.

"ఫర్వాలేదు. ముందు నా ప్రశ్నకి జవాబు చెప్పు యిదంతా ఎందుకు జరిగింది? మావయ్య నిన్ను బలవంత పెట్టాడా? నీ యిష్టంతోనే జరిగిందా?" విశ్వం కఠినంగా ప్రశ్నించాడు.

సుచిత్ర వంచిన తల యెత్తలేదు.

"మాట్లాడవేం. యివాళ తప్పించుకోవద్దు. నిన్ను మరచిపోయానని అను. నేను నిన్నెన్నడూ ప్రేమించలేదని చెప్పు. నా దంతా మోసం అని చెప్పు." విశ్వం గట్టిగా అరచినట్టుగా అన్నాడు.

"నాన్న నీకేమీ వ్రాయలేదా?" మెల్లిగా అంది.

"వ్రాసాడు. సుచిత్రాదేవి వివాహం పార్థసారథితో వైభవంగా జరిగిందని" సుచీ! ఒక్కమాట చెప్పు. నిన్నింక బాధించను. నానుంచి తప్పించుకోవలసిన అవసరం నీకుండదు. నేనెన్నడూ నిన్ను ప్రేమించలేదు. నీవు నాకు తగవు' అని ఒక్కమాట అను. ఇక నీకళ్లకి కనపడకుండా వెళ్లిపోతాను. నా నీడ కూడా నీ మీద పడదు. విశ్వం విసురుగా సుచిత్ర భుజాలు పట్టి కుదిపాడు.

ఇక మనసులో దుఃఖానికి ఆనకట్ట వేయడం సుచిత్రకి శక్యం కాలేదు. చెక్కిళ్ల మీదుగా కన్నీరు జాలువారింది.

విశ్వం లేచి విసురుగా కిటికీ దగ్గర బయటకు చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

"బావా! చిన్నప్పటి నుంచి నీకు పిల్లలంటే యిష్టం. ఎప్పుడూ వాళ్లతోనే ఆడేవాడివి. కనపడిన పసివాడినల్లా ఎత్తుకుని త్రిప్పేవాడివి. నేనెప్పుడయినా వేళాకోళం చేస్తే 'పిల్లలు లేనిచోట నేను ఉండలేను. పిల్లలు లేని వారు ఎలా జీవిస్తారో వారి జీవితం దుర్భరం' అనే వాడివి గుర్తుందా?" సుచిత్ర ఆగింది.

మిగిలిందేమిటి?

"దానికీ యిప్పుడు నేనడిగిన ప్రశ్నకు సంబంధమేమిటి?" విశ్వం వెనక్కితిరిగి చూడకుండానే ప్రశ్నించాడు.

"భగవంతుడు నన్ను శపించాడు బావా! నాకీ జీవితంలో పిల్లలు కలిగే అర్హత లేదు." సుచిత్ర నిశ్చలంగా మనసులో పొంగిపొరలే దుఃఖాన్ని మునిపంటితో పెదవి నొక్కిపెట్టి ఆపింది.

విశ్వం విభ్రాంతుడయ్యాడు.

"ఏమిటంటున్నావు? సుచీ! అసలేం జరిగింది?" విశ్వం కంగారుగా ప్రశ్నించాడు.

"అవును బావా! నీవు వెళ్లబోయే ముందు అయిదారేళ్ల నుంచీ కూడా ఎప్పుడూ కడుపు నొప్పితో బాధపడేదాన్ని నీకు తెలిసే ఉంటుంది. చివరకి ఒకసారి బాగా ఎక్కువయిపోయింది. హాస్పిటల్లో జాయిన్ చేసారు. ఆపరేషన్ జరిగింది. నా బ్రతుకులో పుట్టుకలోనే ఏదో లోపముందట!" సుచిత్ర యింతవరకూ చెప్పి చేతులలో ముఖం దాచుకుంది.

విశ్వం మౌనంగా చూస్తూ కూర్చుండిపోయాడు రెండు నిముషాలు.

"సారథికి యీ విషయం తెలుసా?"

సుచిత్ర తెలుసన్నట్టుగా తల వూపింది.

"ఆ సంఘటనతో నా జీవితమే మారిపోయింది. నాకున్న యీ మచ్చతో నీ జీవితంలో ప్రవేశించి నీ సౌఖ్యం దూరం చేయడానికి నాకు ధైర్యం చాలలేదు బావా! నేను వాసనలేని పూవును. యింక వివాహేచ్ఛను పూర్తిగా విడిచిపెట్టిన నన్ను వివాహం చేసుకుంటానని ఆయన తనంత తాను నాన్నని అడిగారు. నేను కాదనలేకపోయాను. నా మనస్ఫూర్తిగా యిష్టపడి వివాహం చేసికొన్నాను. యిందులో ఎవరినన్నా నిందించవలసివుంటే అది నన్నే. ఒకవేళ నిన్ను మోసం చేసి పెళ్లి చేసుకుని ఉన్నా నువ్వు ప్రతి రోజూ విచారించవలసి ఉండేది నా కోసం. అదంతా వూహించే నేనిలా చేసాను." సుచిత్ర ఆగింది.

"పొరబడ్డావు సుచీ! ఈనాటికి కూడా నన్ను పూర్తిగా అర్థంచేసికోలేకపోయావు" విశ్వం మనసులో బాధగా అనుకున్నాడు.

"చివరకి నాకు ఉత్తరంలో వ్రాయడానికి కూడా నీకు మనస్కరించలేదా సుచీ!" విశ్వం నీరసంగా అన్నాడు.

"ఆ సమయంలో నాకు నిజంగా నా కలలన్నీ నాశనమయిపోయేసరికి పూర్తిగా నిరాశ ఆవరించింది. నీవు నన్ను తిరస్కరిస్తావనే నా మనసు ఘోషించింది. పోనీ యిప్పుడు చెప్పు బావా! అడుగుతున్నాను. నీకు తెలిసి ఉంటే ఈ అభాగ్యురాలి కోసం ఏం చేసి ఉండేవాడివి? నీ కోరికలు, కలలు త్యాగం చేయగలిగి ఉండేవాడివా?" సుచిత్ర నిర్లిప్తంగా ప్రశ్నించింది.

"అనవసరం సుచీ! నీవు నన్నీ ప్రశ్న ఆనాడే అడిగి ఉంటే ఏం జరిగేదో నేనిప్పుడు చెప్పలేను. నీవు నాకు కనీసం అవకాశంకూడా యివ్వలేదు. నా దురదృష్టం." విశ్వం నుదుటి మీద కొట్టుకున్నాడు.

బయట వర్షం బాగా పెద్దదయిపోయింది.

"చిన్ననాటి నుంచీ నేను నిర్భాగ్యుడినే సుచీ! అమ్మా, నాన్న ముఖమే ఎరుగను. మిగిలినదల్లా మావయ్యా, నీవూ. చివరకి నందనవనంలో ఎడారి సృష్టించి నా మీద కసి తీర్చుకున్నాడు భగవంతుడు" విశ్వం కంఠంలో ఆవేదన సుచిత్రను ముంచివేసింది. పదినిముషాలు మౌనంగా గడచిపోయాయి.

ఆకాశంలో పెద్ద మెరుపు మెరిసింది. దూరంగా ఎక్కడో పిడుగు పడింది. లైట్లు ఆరిపోయాయి.

అంతా గాఢాంధకారం. ఏమీ కనబడటంలేదు.

విశ్వం తడబాటుపడి అగ్గిపుల్ల గీసాడు. ఎర్రని కాంతిలో సుచిత్ర చెక్కిళ్ల మీద కన్నీరు మెరసింది.

విశ్వం చేతిలో అగ్గిపుల్ల గాలికి ఆరిపోయింది.

మానవుడు సాధన చేస్తే తన మనసును అదుపులో ఉంచుకోడం అంత కష్టంకాదు. కాని ప్రకృతి ఆ ప్రయత్నానికి ఎదురుగా నిలిస్తే ఎవరు నెగ్గుతారో చెప్పడం కష్టం.

విశ్వం యీ ప్రయత్నంలో పూర్తిగా ఓడిపోయాడు. అతని చేతులు అప్రయత్నంగా సుచిత్ర చెక్కిళ్లపై కన్నీరు తుడిచాయి. దూరంగా మెరుపు మెరిసి ఒక సెకను కళ్లు జిగేలు మనిపించింది. సుచిత్ర చెక్కిళ్లు అద్దంలా మెరసిపోయాయి. మూసికొని ఉన్న కనులు అదొక వింత అందాన్ని కూర్చాయి.

విశ్వం ప్రాపంచిక మైకంలో మునిగిపోయాడు. జాగ్రదావస్థ నశించింది. మనసు శరీరానికి దాసోహమంది.

విశ్వం చేతులు సుచిత్ర కోమలమయిన శరీరం చుట్టూ బిగుసుకున్నాయి.

"బావా! వదలిపెట్టు." నీరసంగా నూతిలో నుంచి మాట్లాడినట్లుగా అంది సుచిత్ర. ఆమె వదలించుకోవాలని ప్రయత్నించేసరికి చుట్టూ ఉన్న బంధం మరింతగా బిగిసింది.

విశ్వం పెదవులు నవ్యానుభూతి కోసం శోధిస్తున్నాయి.

'బావా!' అంటూ హెచ్చరించబోయిన సుచిత్ర పెదవులపై వెచ్చని స్పర్శ!! ఒక్కసారి లైట్లు వెలిగాయి. వీధి తలుపులు గభాలున తెరచుకున్నాయి. విశ్వం తలత్రిప్పి చూసాడు.

గుమ్మంలో సారథి! కళ్లు అగ్నిగోళాల్లా నిప్పులు కురుస్తున్నాయి. విశ్వం దేహంలో రక్తం గడ్డ కట్టినట్లయింది. మత్తు దిగిపోయింది. సుచిత్ర చుట్టూ

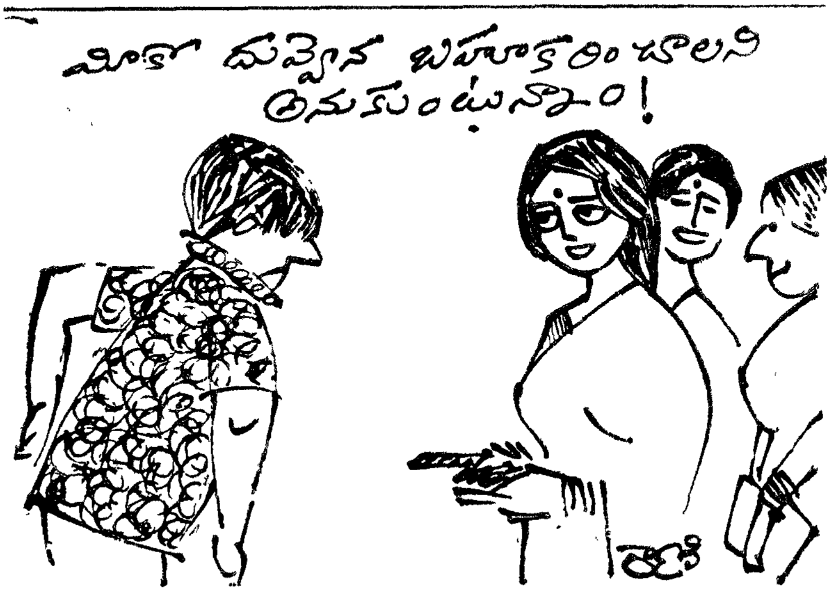

ఉన్నపట్టు వడలింది. సుచిత్ర విడివడింది. అదే సమయంలో ఆమె కనులు సారధి చూపులతో కలుసుకున్నాయి.

ఆమె కనులలోని భావం ఏ కవీ కాగితం మీద పెట్టలేడు వూహించడం తప్ప.

సిగ్గు! విచారం! అభ్యర్థన! భయం! అన్నీ ఒకసారిగా ఆమె కనులలో చోటు చేసుకున్నాయి.

సారధి ఒకక్షణం యిద్దరి కనులలోకి తీక్షణంగా చూసాడు. విశ్వం మ్రాన్పడి నిలుచున్నాడు.

"తలుపులు వేయటం మరచిపోయారు" సారధి నోటమ్మట కర్కశంగ వచ్చాయి మాటలు.

వెంటనే వడివడిగా తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

విశ్వంకి పిచ్చెత్తినట్టయింది! 'ఏం జరిగింది? తనేం చేసాడు?' మరుక్షణం కుండపోతగా కురుస్తున్న వర్షంలోకి వీధిలోకి వెళ్ళిపోయాడు తడబడే అడుగులతో.

సుచిత్ర స్థాణువులా నిలబడిపోయింది. మనసులో వేయి పిడుగులు ఒక్కసారిగా పడినట్టుగా ఉంది. ప్రపంచం అంతా చుట్టూ తిరుగుతున్నట్టనిపించింది. 'సర్వనాశనం జరిగిపోయింది. సారధి తనని క్షమించడు. తనకా అర్హతలేదు కూడాను. యింక జీవితంలో చీకటి తప్ప ఏమి మిగులలేదు' సుచిత్ర ప్రాణం లేనిదానిలా కుప్పలా కూలిపోయింది.

మళ్ళీ స్పృహ వచ్చేసరికి ఎవరో తనని యెత్తుకుని మంచం మీద పడుకోపెట్టడం లీలగా గుర్తు ఉంది సుచిత్రకి. చేతి మీద ఏదో గుచ్చుకున్న బాధకి చిన్నగా మూలిగి కనులు పూర్తిగా తెరచింది.

సారధి యింట్రావీనస్ యింజెక్షను యిస్తున్నాడు. పూర్తి చేసి ప్రక్కనే కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

"నేను చాలా అల్పుణ్ణి సుచీ! నేను తగనని తెలిసినా అత్యాశతో నిన్ను వివాహం చేసికొని నిన్ను బాధపెట్టాను. నీ ప్రేమ పొందాలని కలలు కన్నాను. నా పొరపాటు యీనాటికి తెలిసింది. నేను నిన్ను సుఖపెట్టలేను. నీవు నన్ను ప్రేమించగలిగినా భరించలేను. నా ప్రపంచంలో నీకు తృప్తి అనేది ఉండదు. ఎక్కడికయినా వెళ్ళిపో సుచీ! నా నుంచి దూరంగా." సారధి తలవంచుకుని మెల్లగా అన్నాడు.

మిగిలిందేమిటి?

సుచిత్ర ఆఖరికి ఏడ్చే శక్తిని కూడా కోల్పోయింది. గుడ్లప్పగించి చూస్తూ ఉండిపోయింది. చెవులు మాత్రం వింటున్నాయి.

సారధి తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

సుచిత్ర నీరసంగా మంచం పట్టుకుని లేచి నిలుచుంది. కాళ్ళు తేలిపోతున్నాయి. యిప్పుడేం జరుగబోతోంది? ప్రళయం వచ్చి తనని ముంచేసినా బాగుండును. యింత కన్న హాయిగా ఉండేది. అయిపోయింది! తన జీవితంలో సుఖం అనేది అనుభవించి ఉంటే అది యీనాటితో సరి. ఆకులు కూడ రాలిపోయి మోడయిపోయింది తన బ్రతుకు.'

'సారధి తనని తిట్టలేదు. కొట్టి చంపేసినా బాగుండేది యీ శిక్ష కన్న. ఈ నికృష్టపు జీవితం నుంచి విముక్తి లభించేది. సారధి అంతకన్న పెద్ద శిక్ష విధించదలచాడు తనకి.'

హృదయం పగిలి వెయ్యి ముక్కలుగా విరిగిపోతున్నట్టుగా అనిపించింది. తలంతా వేడిగా కాలిపోయింది. చెవులలో క్రొత్త క్రొత్త ధ్వనులు! కనుల ముందు వింత వింత రంగులు నాట్యమాడాయి.

సుచిత్ర కాళ్ళు స్వాధీనం తప్పాయి. ఒక వెర్రికేక పెట్టి నేల మీదకి ఒరిగిపోయింది. సారధి పరుగెత్తుకుని వచ్చాడు.

వర్షం పూర్తిగా వెలసిపోయింది.

సుచిత్ర కనులు మెల్లిగా తెరుచుకున్నాయి. అంతా నిశ్శబ్దంగా ఉంది కీచురాళ్ళ చప్పుడు తప్ప. ప్రక్కనే సోఫాలో వెనక్కి వాలి ముఖానికి చేయి అడ్డం పెట్టుకుని పడుకుని ఉన్నాడు సారధి. గది అంతా చీకటి. సారధి ముఖం మీద మాత్రం ఎక్కడి నుంచో కీనీడ పడుతోంది.

గడియారం గంటలు కొట్టింది.

సుచిత్ర అప్రయత్నంగా లెక్కపెట్టింది. పది!

"నేను వెళ్తున్నాను." నిశ్శబ్దాన్ని చీల్చుకుంటూ వచ్చాయి గుమ్మం దగ్గర నుంచి మాటలు. సారధి ఉలికిపడి లేచి టేబిల్ లైటు వేసాడు.

విశ్వం గుమ్మంలో నిలబడ్డాడు. బట్టలన్నీ తడిసి నీళ్ళు కారుతున్నాయి. తల మీద నుంచి నీరు బొట్లు బొట్లుగా ముఖం మీదకి పడుతున్నాయి.

"బావా!" హీనస్వరంతో పిలిచింది సుచిత్ర.

విశ్వం వెనక్కితిరిగిన వాడల్లా ఆగిపోయాడు కాళ్ళకు బంధాలు వేసినట్లు. సారధి లేచి విశ్వం ప్రక్కనుంచే ప్రక్కగదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

"నన్ను కూడ నీతో తీసికొని వెళ్ళు." సుచిత్ర నిర్జీవంగా అంది.

"వద్దు. సుచీ! కలలో కూడా యిక నా పేరు తలవకు. ఈ దౌర్భాగ్యుడి నీడ కూడా నీ దాయలకి రాకూడదు." విశ్వం అన్నాడు ఎటో చూస్తూ.

"నేనిక్కడ ఒకక్షణంకూడా ఉండలేను. నా మనసు చిత్రహింసలకి ఆహుతి అయిపోతుంది. యిక్కడ చావు కూడా నా దగ్గరికి రాదు. నన్నెక్కడికయినా దూరంగా ఈ ధ్వనులేవీ వినపడని చోటుకు తీసికొని వెళ్ళు. లేదా ముందు నన్నిక్కడ చంపివేసి వెళ్ళు. బావా!" సుచిత్ర తూలుతూ వచ్చి వెక్కుతూ విశ్వం కాళ్ళ మీద పడిపోయింది.

విశ్వం దిగ్భ్రాంతుడయి వెనుకకి జరిగాడు.

ఒకక్షణం నిలబడి మెల్లగా సారధి గదిలోకి నడిచాడు. సారధి తలుపు వైపు వీపు ఉంచి నిలబడ్డాడు కిటికీలో నుంచి బయటకు చూస్తూ.

"సారధీ!" విశ్వం పిలిచాడు.

"నాతో యేమీ చెప్పనవసరంలేదు విశ్వం! ఆమెకెలా యిష్టమయితే అలాగ చెయ్యి అందులో నా ప్రమేయం యేమీలేదు." సారధి వెనక్కితిరగకుండానే అన్నాడు.

వీధిలో టాక్సీ హారన్ మ్రోగింది.

సుచిత్ర వెనుక సీటులో జారగిలబడి కూర్చుంది. విశ్వం డ్రైవరు ప్రక్క తలుపు తెరచి ముందు సీటులో కూర్చున్నాడు.

సారధి వచ్చి మెట్ల దగ్గర నిలబడ్డాడు.

టాక్సీ సాగిపోయింది నీళ్ళు చిమ్ముకుంటూ.

"హైదరాబాదుకి టిక్కట్లు తీసుకోనా?" విశ్వం స్టేషనులో అడిగాడు.

"వద్దు. వద్దు, మరెక్కడికయినాసరే." సుచిత్ర అంది.

"ఎక్కడికి వెళ్తున్నాం?" నీరసంగా ప్రశ్నించింది సుచిత్ర, రైలు కిటికీలో నుంచి వెనక్కి పరుగిడుతున్న చెట్లను చూస్తూ.

"కాన్పూర్."

సుచిత్ర కొంగు చెవుల చుట్టూ కప్పుకుంది. 'జీవితంలో ఒక మజిలీ ముగిసింది' మనసు చెవిలో రహస్యం చెప్పింది.

* * *

కాలచక్రం మామూలుగా దొర్లిపోతూ ఉంది. నెలరోజులు గడచిపోయాయి. విశ్వం కాన్పూర్‌లో ఉద్యోగంలో జాయిన్ అయ్యాడు. బంగళా ఒకటి అద్దెకు తీసుకున్నాడు. వంటకు మనిషి. యింకా పైపనులకి నౌకర్లు. విశ్వంకి ఇటువంటివేవీ క్షణమాత్రం కూడా తృప్తి కలిగించలేకపోయాయి. అనుక్షణం జరిగినదంతా కళ్ళ ముందు గుర్తుకి వస్తోంది. మనసు వేయి ఆలోచనలతో సతమతమవుతోంది.

విశ్వం, సుచిత్ర ఒకే యింట్లో ఉన్నా మాట్లాడుకునే మాటలు తక్కువ. ఎవరో అపరిచితులు! సుచిత్ర

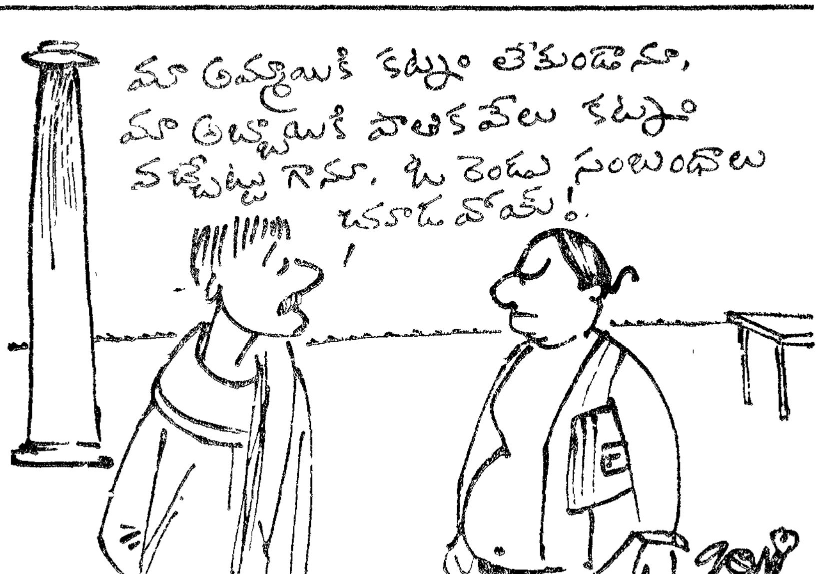

పరిస్థితి విశ్వం మనసుకి మరింతగా బాధ కలిగి స్తోంది. ఎక్కడికీ బయటకు రాదు. తనకతి ప్రియ మని అన్నిరకాల పుస్తకాలు కొనిపడేసాడు. వాటిని ముట్టుకోలేదు. తన వైపు కన్నెత్తి చూడదు. పిచ్చిదానిలా ఎక్కడో చూపులు స్థిరంగా నిలిపి కళ్ళార్పకుండా చూస్తూ కూర్చుంటుంది. ఎప్పు డయినా కిటికీలో నుంచి బయట ప్రపంచాన్ని చూడటం కూడా అరుదు.

'తను చదువుకున్నాడు ప్రయోజనమేముంది? పశువు కన్న హీనంగా ప్రవర్తించాడు. తన వివేకం యేమయింది? అసలు తను అక్కడికి వెళ్ళకపోయినా బాగుండేది! సుచిత్ర జీవితమయినా సుఖంగా ఉండి ఉండేది. ఒకక్షణం ఆవేశానికి శిక్ష—ముగ్గురి నిండు జీవితాలు! దీనికి మరొక పరిష్కారంలేదు. అంతే బ్రతికి ఉన్నంత వరకు యిలా బాధ అనుభవించ వలసిందే' విశ్వం మనసులో వాపోయాడు.

"బావా!"

విశ్వం తల యెత్తి చూసాడు.

సుచిత్ర! ఒక నెలరోజులలో ఎంత మార్పు! చెక్కిళ్ళు లోపలికి పొక్కుకొనిపోయాయి. కనులు లోటుకుపోయి చుట్టూ భయంకరంగా నల్లని నీడలు పరచుకున్నాయి.

"ఈ యింట్లో నాకు పిచ్చెత్తుతోంది ఎక్కడి కయినా వెళ్దాం" సుచిత్ర తనంత తాను అడిగింది.

విశ్వం సంతోషించాడు. ఈ విధంగా నయినా సుచిత్ర మనసులో పేరుకున్న విచారం నెమ్మదిగా కరుగుతుందేమో.

విశ్వం వెంటనే బయలుదేరాడు కనపడిన బస్ ఎక్కించాడు సుచిత్రను. బస్ ఎంతవరకూ వెళ్తుందో అంతవరకూ టిక్కెట్లు కొన్నాడు.

సుచిత్ర కిటికీ ప్రక్కన బయటకు చూస్తూ కూర్చుంది. విశ్వం ఎదురుగా కూర్చున్నాడు సుచిత్ర వంక చూస్తూ.

చివరకి ఒకచోట దిగి నడుద్దామని అంది సుచిత్ర. విశ్వం దిగాడు. సుచిత్ర ఒకగంట కాళ్ళు ఎటు తీసుకెడితే అటు నడిచింది. చుట్టూ రకరకాల మనుష్యులు! వింత వింత భాషలు! విశ్వం ఎటూ చూడకుండా సుచిత్ర ననుసరించాడు.

"కాళ్ళు నెప్పులు పెడుతున్నాయి బావా! యిక యింటికి పోదాం." సుచిత్ర ఆయాసంగా అంది. విశ్వం అగి ప్రక్కనే పోతున్న టాక్సీని ఆపాడు.

యిల్లు చేరేసరికి మెల్లిగా చీకటి పడింది.

మరునాడు విశ్వం ఆఫీసుకి వెళ్ళబోతుండగా దగ్గరగా వచ్చి నిలబడింది సుచిత్ర.

"ఏమిటి? సుచీ! ఏమయినా కావాలా?" విశ్వం ప్రశ్నించాడు.

"ఈ వూరు నాకు నచ్చలేదు బావా! యిక్కడ బాగాలేదు. మరెక్కడికయినా వెళ్దాం."

విశ్వం ఆశ్చర్యపోయాడు. "పోనీ అంతకంటె కావలసిన దేముంది? ఎక్కడయినా సుచిత్ర ఆనం దంగా ఉంటే తన పాపం కొంత ప్రక్షాళనం అవు తుంది."

"అలాగే హైదరాబాదు డబ్బు పంపమని వ్రాస్తాను. ఒక నాలుగురోజులు ఆలస్యమవుతుంది." విశ్వం మర్నాడే ఉద్యోగానికి రాజీనామా యిచ్చేశాడు. మూడురోజుల తరువాత డబ్బు అందింది.

"కాశీ వెళ్దామా?" విశ్వం అడిగాడు.

సుచిత్ర తల వూపింది.

కాశీలో సరిగా ఒకరోజు ఉన్నారు. ఇరుకు వీధులు! నిండా యాత్రికులు. బెనారస్ సిటీ ఒక పాడుపడ్డ దేవాలయ ప్రాంగణంలా అనిపించింది విశ్వంకి. వీలయితే ఉత్తర హిందూదేశమంతా చూపించాలి సుచిత్రకి. విశ్వం అనుకున్నాడు.

మళ్ళీ రాత్రే అలహాబాదు ప్రయాణం చేసాడు. దారిలో విశ్వం అడిగాడు "సుచీ! విశ్వనాథుణ్ణి ఏమని ప్రార్థించావు? ముందు జన్మలోనయినా యిటువంటి ఆవేశ పూరితుల నుంచి దూరంగా ఉంచమని కోరావా?"

సుచిత్ర ముఖం మ్లానమయింది.

"లేదు బావా! యికముందు స్త్రీ జన్మ ప్రసా దించ వద్దని ప్రార్థించాను." నిర్వికారంగ అంది.

అలహాబాదు నుంచి చాలావూళ్ళు త్రిప్పాడు విశ్వం సుచిత్రను. నిండు పున్నమినాడు వెన్నెలలో మంచులా మెరిసిపోయే తాజమహలు కూడా సుచిత్ర మనసుకి ఎక్కువ ఆనందం కలిగించలేకపోయింది. విశ్వంకి మరింక తనేం చేయగలడో అర్థం కాలేదు. ఒక్కటే మార్పు! సుచిత్ర పూర్వం అంతగా ముభావంగాలేదు. చివరకి ఢిల్లీ చేరుకున్నారు. విశ్వం పెద్ద హోటలులో గదులు తీసుకున్నాడు. చేతిలో డబ్బు నీళ్ళలా ఖర్చు పెడుతున్నాడు విశ్వం ఏమాత్రం లక్ష్యపెట్టకుండా.

ఎన్నాళ్ళ తరువాతో విశ్వం మొదటిసారిగా సుచిత్ర ముఖంలో ఉత్సాహం చూసాడు. విశ్వం కంటే ముందు సిటీ చూడటానికి తయారయి పోయింది సుచిత్ర.

'సుచిత్ర మనసులో మార్పు వస్తోంది. గతం మరచిపోతోంది.' విశ్వం మనసులో అమితంగా సంతో షించాడు.

సిటీ అంతా త్రిప్పి చూపడానికి టాక్సీ మాట్లా డాడు విశ్వం.

చిత్రంగా కనిపించినదల్లా ఆగి చూసారు.. చాలా భాగం సుచిత్ర దిగి కాలి నడకనే నడిచింది, దారిలో కనపడిన వస్తువల్లా కొంది. టాక్సీ పువ్వులు, పండ్లు, పుస్తకాలు విచిత్రమయిన వస్తువులతోను నిండిపోయింది.

విశ్వం ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ ఉండిపోయాడు. 'ఒక్కరోజులో యింత మార్పెలా వచ్చింది?' మధ్యాహ్నం హోటలుకి మళ్ళీ వెళ్ళలేదు. అప్పటికి కనపడిన హోటలులో భోజనం చేసి మళ్ళీ టాక్సీ ఎక్కారు.

సాయంకాలం యేదో ఎగ్జిబిషనులో తిరిగారు. సుచిత్ర అంతా విచిత్రంగా చూసింది. ఆడవారు, మగవారు కూడా హుషారుగా 'స్కైవీల్' ఎక్కి తిరిగి వస్తున్నారు.

సుచిత్ర 'మనం కూడా ఎక్కుదాం బావా!' అంది విశ్వంతో.

"వద్దు సుచీ! కళ్ళు తిరుగుతున్నాయంటావు మధ్యలో. అసలే నీరసంగా ఉన్నావు అలసిపోయి" విశ్వం అన్నాడు.

"పో! బావా! ఉత్తపిరికి. చిన్నప్పుడు మన వూర్లో నవరాత్రికి రంగులరాట్నం ఎక్కి మూడు రోజులు జ్వరపడ్డావు గుర్తుందా!" సుచిత్ర నవ్వింది.

విశ్వం కూడా నవ్వాడు. అతని మనసు దూదిలా తేలికయిపోయింది. 'సుచిత్ర నవ్వింది! ఎంతోకాలం తరువాత! ఈ ఆనందం చాలు జన్మకి.' విశ్వం తేలికగా నిట్టూర్చాడు.

తరువాత చాలా సేపటిదాకా వాళ్ళనీ వీళ్ళనీ చూపించి నవ్వుతూనే ఉంది సుచిత్ర. చివరకి సినిమాకి వెళ్దాం అంది.

టాక్సీని ఉండమని దగ్గరలో ఉన్న సినిమా హాలులో కూర్చున్నారు. అది యేదో హిందీ సినిమా. అదీ మొదటిసారి కాదు. విశ్వంకి ఎప్పుడో చూసినట్టే అనిపించింది. జనం బాగా ఎలుచగా ఉన్నారు.

యింటర్వెల్ అయి లైట్లు వెలిగాయి.

"బావా! తలనొప్పిగా ఉంది." సుచిత్ర వెనక్కి వ్రాలింది.

"హోటలుకి వెళ్ళిపోదామా?" విశ్వం అడిగాడు.

"ఊఁ" నీరసంగా తల వూపింది సుచిత్ర.

హోటలు గదిలోకి అడుగు పెడుతూనే మంచం మీద ఒరిగిపోయింది సుచిత్ర, చీరయినా మార్చ కుండా.

"సుచీ! తలనొప్పేనా! మరేమి లేదు కదా బాధ!" విశ్వం ఆదుర్దాగా అడిగాడు. లేదన్నట్లుగా తల త్రిప్పింది.

బాయ్‌ని పిలిచి కాఫీ తెమ్మని పంపించాడు విశ్వం. టాక్సీలో నుంచి కొన్న వస్తువులన్నీ మోసుకొని వచ్చాడు హోటలు కుర్రాడు. వాటిని చూస్తూనే సుచిత్ర ముఖం చిట్లించింది.

"అవన్నీ ఎవరు తెమ్మన్నారు లోపలికి? వీధిలో పారేయండి." కస్తి కొద్దీ అరిచింది. విశ్వం ఆశ్చర్య పోయాడు. హోటలు కుర్రాడు నిర్ఘాంతపోయి నిలుచున్నాడు. వాడికేమీ అర్థంకాలేదు. వాడికి తెలుగు రాదు.

చివరకి విశ్వం ఒకమూలగా పెట్టమని సంజ్ఞ చేసాడు. వాడు అలాగే చేసి వెళ్ళిపోయాడు. సుచిత్ర కోపాలున లేచింది ఒక్కొక్క వస్తువు తీసి నేలకేసి కొట్టింది. పుస్తకాలు చింపేసింది. గాజువస్తువులు పొడి అయిపోయాయి. సుచిత్ర ముఖం నిండా స్వేదము చేరింది. వచ్చి బెడ్ మీద వ్రాలిపోయింది ఆయాసపడుతూ.

విశ్వం మాట్లాడకుండా కూర్చున్నాడు. ఆమెను అడ్డు పెట్టే ప్రయత్నమేమీ చెయలేదు.

"సుచీ!" మెల్లిగా పిలిచాడు. "నీ మనసు బాగా లేదు. కాఫీ త్రాగు కొంచెం తలనొప్పి అయినా తగ్గు తుంది."

మరునిముషంలో విశ్వం చేతిలో కాఫీ కప్పు ఎగిరి గజం దూరంలో క్రింద పడింది.

"ఎందుకు బాగా లేదు నామనసు? నీకు తెలుసా? నువ్వే కారణం. నీ ముఖం నాకు చూపించకు." సుచిత్ర శరీరంలోని రక్తమంతా ముఖంలోకి ప్రవహించినట్టుగా ఎర్రబడిపోయింది.

విశ్వం నిశ్శబ్దంగా తలవంచుకుని బయటకు వచ్చేసాడు. కాళ్ళు వీధులలో ఎక్కడికో దారితీసాయి. చీకటిలో సిటీ అంతా లైట్లతో మెరసిపోతోంది.

'సుచిత్ర యివాళ యిలాగ ఎందుకయింది? తనేం తప్పు చేసాడు యీరోజు?' విశ్వం తల పగిలి పోతోంది ఆలోచనలతో. 'తనకి కావలసిన శిక్షే యిది' చివరికి అనుకున్నాడు. పిచ్చెత్తిన వాడిలా ఎక్కడెక్కడో తిరిగాడు. క్లాక్ టవర్ దూరంగా పదిగంటలు కొట్టింది.

'సుచిత్ర ఎక్కడికీ పోదు గదా! విశ్వంకి భయం వేసింది. గబగబా హోటలు చేరుకున్నాడు. గది తలుపు తీసి ఆత్రుతగా చూసాడు. గది అంతా చెల్లా చెదురుగా అలాగే ఉంది. క్రింద ఒలికిన కాఫీ ఎండిపోయింది. సుచిత్ర బెడ్ మీద నిద్రపోతోంది. విశ్వం బాయ్‌ని పిలిచి చప్పుడు చెయ్యకుండా గది అంతా క్లీన్ చెయ్యమని చెప్పాడు. పాడవకుండా మిగిలిన వస్తువులు వాడికే యిచ్చి పంపేసాడు.

విశ్వం బట్టలు మార్చుకున్నాడు. మంచినీళ్ళ త్రాగి లైటు ఆర్పి ప్రక్క మీదకి ఒరిగాడు. ఆలోచనలతో అలసిపోయిన మనసు త్వరగా నిద్రపోయింది.

అర్ధరాత్రి ఉలికి పడి లేచాడు విశ్వం ప్రక్కన శబ్దం విని. సుచిత్ర ప్రక్క మీద బోర్లా పడుకుని వెక్కి వెక్కి యేడుస్తోంది. విశ్వం లేచి కూర్చున్నాడు. సుచిత్ర వీపు ఆయాసంతో యెగిరి పడుతోంది.

విశ్వం మనసు నీరుగిపోయింది.

"సుచీ!" విశ్వం పిలుపులో ఆర్ద్రత పొంగి పొరలింది. సుచిత్ర విశ్వం వైపు తిరిగింది. కనులు యేడ్చినందువల్ల పొంగాయి. విశ్వంని చూసి తన యేడ్పు ఆపుకుందామనే ప్రయత్నం యేమీ చెయ్యలేదు.

"యెందుకు? నాతో చెప్పు సుచీ!" విశ్వం బాధగా అడిగాడు.

"బావా! నాకు ఆయనని చూడాలని ఉంది." సుచిత్ర మనసులో వేదన వరదలా గట్లు త్రెంచుకుంది.

'మనసులో యింతగా ప్రజ్వరిల్లుతున్న అగ్నిగోళాన్ని దాచుకుని పగలల్లా అలాగ తిరిగింది.' విశ్వం మనసు సానుభూతి, జాలితో నిండిపోయింది.

సారథి అదృష్టవంతుడు. విశ్వం ఆ క్షణాన ఒక నిర్ణయానికి వచ్చేసాడు.

"అంతేనా? యిప్పుడే ట్రంక్‌కాల్ చేస్తాను. రేపు ప్రొద్దున్న బయలుదేరి వైజాగ్ వెళ్ళిపోదాం." విశ్వం షర్టు వేసికొని బయటకు నడిచాడు.

కౌంటర్ దగ్గర నైట్ డ్యూటీ క్లర్కు నిద్రపోతున్నాడు. అతన్ని లేపి ఫోన్ తీసుకున్నాడు విశ్వం. వైజాగ్ సారథి యింటి అడ్రస్ చెప్పాడు. ఒకగంట తరువాత ఎవరో మాట్లాడారు. సారథి కాదు.

విశ్వం వివరాలడిగాడు. మనసు విచారంగా మూలిగింది. గదిలోకి రాగానే సుచిత్ర తలయెత్తి చూసింది.

"సారథి ఆ యిల్లు ఖాళీ చేసి ఎక్కడికో, స్వంత వూరేమో వెళ్ళిపోయాడుట." విశ్వం నీరసంగా అన్నాడు.

సుచిత్ర దిండులో తలదూర్చింది.

ఎప్పుడో తెలతెల వారుతుండగా నిద్రపట్టింది విశ్వంకి.

మెలకువ వచ్చేసరికి సుచిత్ర అప్పుడే లేచి స్నానం పూర్తయింది కాబోలు జుట్టు ఆరబెట్టుకుంటోంది.

విశ్వం లేచి ముఖం కడుక్కుని, స్నానం పూర్తి చేసాడు. ఇంతలో బాయ్ కాఫీ, టిఫిను తెచ్చాడు.

బల్ల మీద వ్రేలితో పిచ్చిగ రాస్తూ తలవంచుకుని అంది సుచిత్ర "రాత్రి నీ మనసు బాగా కష్టపెట్టాను. నన్ను క్షమించు బావా!"

"సుచీ! నిన్ను క్షమించగలిగే అర్హత నాకు వెయ్యి జన్మలెత్తినా రాదు." మెల్లిగా అని సుచిత్ర ముఖంలోకి చూసాడు.

తుఫాను వెలసిన తరువాత ప్రశాంతత లాగ సుచిత్ర ముఖం, నిర్మలంగా వుంది.

"మధ్యాహ్నం గ్రాండ్‌ట్రంక్‌లో వెళ్దాం. కాజీపేటలో హైదరాబాద్ పూరీ ఎక్స్‌ప్రెస్ అందుకుంటే ఆదివారం మధ్యాహ్నంకి వైజాగ్‌లో ఉంటాం." విశ్వం అన్నాడు.

"వద్దు." స్థిరంగా పలికింది సుచిత్ర.

విశ్వం ఆశ్చర్యంగా చూసాడు. 'రాత్రి అంతగా యేడ్చిన సుచిత్రేనా యిలా అంటున్నది?' మౌనంగా వూరుకున్నాడు.

"బావా! యీ జనం నిండిన చోట నేనుండలేను. ప్రశాంతంగా ఉండే చోటుకి ఎక్కడికయినా నన్ను తీసుకొని వెళ్ళు." సుచిత్ర అంది.

"ఎక్కడికి?" విశ్వం అడిగాడు.

"బదరీ వెళ్దాం."

"చాలా కష్టమయి పోతుంది. చలికి తట్టుకోలేవు."

"పర్వాలేదు. నేను భరించగలను."

సుచిత్ర కంఠంలోని నిశ్చయాన్ని గ్రహించిన తరువాత విశ్వం అడ్డు చెప్పలేదు. ఆరోజే బయలుదేరారు. దారిలో మిగిలిన యాత్రికులతో కలిసారు. విశ్వం సుచిత్రను డోలీ ఎక్కమన్నాడు. వద్దంది సుచిత్ర. యిద్దరూ కాలినడకనే అంతా పూర్తి చేసారు. చలికి స్వెట్టర్ వేసికొని పైన రగ్గులు కప్పుకున్నా విశ్వం శరీరం గజగజ లాడింది. దైవ దర్శనం చేసికొని క్రిందకు మళ్ళీ ప్రయాణమయ్యారు

దారి ప్రక్కగా చిన్న సెలయేరులాంటిది ప్రవహిస్తుంది.

"దాహం వేస్తుంది బావా! ఆనీళ్ళు త్రాగుతాను." సుచిత్ర అంది.

"మతిపోయిందేమిటి? చలికి పళ్ళు కరచుకు పోతాయి" విశ్వం అన్నాడు.

"అటు చూడు బావా!" సుచిత్ర నీటికి దగ్గరగా నడిచింది. అప్పుడే ఒక సాధువు కంఠం వరకు నీటిలో మునిగి స్నానం చేస్తున్నాడు.

విశ్వం వింతగా చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

సుచిత్ర ఒకప్రక్క గజగజ లాడుతూనే దోసిళ్ళతో నీరుపట్టి త్రాగింది.

"పడు పోదాం. అందరూ చాలా దూరం వెళ్ళిపోయారు." విశ్వం అన్నాడు.

"కొంచెం సేపు యిక్కడే ఉందాం బావా! ఈ నిశ్శబ్దం అదీ ఎంతో ప్రశాంతంగా ఉంది. ఇక్కడున్న వాతావరణంలోని నిర్మలత్వం మరెక్కడా ఉండదనిపిస్తుంది." సుచిత్ర తృప్తిగా అంది.

"అవును తల్లీ! భగవంతుడు ఉన్న ప్రదేశమేదయినా ప్రశాంతంగానే ఉంటుంది." నీటిలో స్నానం పూర్తి చేసి బయటకు వస్తూ అన్నాడు ఆ సాధువు.

సుచిత్ర, విశ్వం ఆశ్చర్యపోయారు.

"యింత దూరంలో మీ భాష మాట్లాడుతున్నానని ఆశ్చర్యంగా ఉందా నాయనా?" సాధువు అడిగాడు. ఆయన వయసు అరవయికి పైన ఉంటుందేమో. గడ్డం, మీసాలు ముఖాన్ని చాలా వరకు మరుగుపరచాయి. విశాలమయిన ఫాలభాగం వింత వర్చస్సుతో వెలిగి పోతోంది. నీళ్ళు కారుతున్న కాషాయ వస్త్రంతో అలాగే నిలబడ్డాడాయన కొంచెమ్మైనా బాధపడకుండా.

అప్రయత్నంగా యిద్దరూ చేతులు జోడించి నమస్కరించారు. ఆయన ముఖంలోని పవిత్రత, నిర్మలత్వం వారి మనసులననలా ప్రేరేపించాయి.

"రండి. నేను కూడా మీతో ఆ కనపడే గ్రామం వరకూ వస్తాను. సాధువు అడుగు ముందుకి వేసాడు.

సుచిత్ర, విశ్వం ప్రక్కగా నడిచారు

"నేను జన్మించినది కేరళ దేశంలో తల్లీ! కాని చాలా సంవత్సరాలు ఆంధ్రదేశంలో పెరగడం వల్ల నాకు తెలుగు భాష బాగా వచ్చింది." సాధువు విశదీకరించాడు.

"మీరు రోజూ యిక్కడ స్నానం చేస్తారా?" విశ్వం అడిగాడు.

"అవును తండ్రీ. స్నానం చేసి పైకి వెళ్ళి స్వామి దర్శనం చేసుకుంటాను. దిగివచ్చేటప్పుడు మరలా స్నానం చేసి నా ఆశ్రమానికి వెళ్ళిపోతాను. భగవంతుని దర్శనం సంవత్సరం పొడుగునా వీలుకాదు యిక్కడ." సాధువు ఆగి కాలిలో గ్రుచ్చుకున్న ముల్లు, రాయీ తీసి దూరంగా విసిరాడు.

సుచిత్ర బాధగా ముఖం పెట్టింది.

"ఈ శరీరం సుఖానికి అలవాటు చేస్తే కష్టమనేది కలుగుతుంది. చిన్నతనం నుంచి కష్టాలకే అలవాటు చేస్తే బాధ అనేది కలుగదమ్మా." ఆయన నవ్వాడు.

సుచిత్ర మనసు ఆయన యెడ గౌరవభావంతో నిండిపోయింది.

"ఇది నేనుండే స్థలం. రండి లోనికి. కొంచెం సేపు విశ్రమించి మళ్ళీ ప్రయాణం చేయవచ్చు. బడలిక తీరుతుంది." సాధువు ప్రక్కకి దారితీసాడు. సుచిత్ర విశ్వం అనుసరించారు.

అదొక చిన్న కుటీరంలా ఉంది గడ్డితో కప్పబడి. చుట్టూ చిన్న చిన్నపువ్వుల మొక్కలేవో ఉన్నాయి.

విశ్వం, సుచిత్ర జోళ్ళు ఎక్కడ విప్పడమా అని సందిగ్ధంలో పడ్డారు.

"భగవంతునికి అపవిత్రత అంటదు నాయినా, లోపలకి రండి. సాధువు లోనికి నడిచాడు. ఇద్దరూ జోళ్ళు గుమ్మంలోనే విడిచి పెట్టారు. సాధువు క్రింద పరచిన గడ్డి చాప చూపించాడు కూర్చోమని. విశ్వం చుట్టూ చూసాడు. ఒకే ఒక గది. ఒక మూలగా దేవుని పీఠం ఎత్తుగా అమర్చి ఉంది. ప్రక్కన పూజకి కావలసిన సామగ్రి. అంతకు తప్ప అక్కడ మరేయితర సామానులేదు.

"స్వామీ! మీకు భార్యాపిల్లలూ మరెవరూ లేరా?" సుచిత్ర అడిగింది.

"ఉన్నారు తల్లీ. నా దేశంలో అందరూ ఉన్నారు."

"మరయితే" సుచిత్ర అనుమానంగా ఆగిపోయింది.

"నీ అనుమానం అర్థమయిందమ్మా. ఏనాడు యీ బంధాలన్నీ నిజమయినవి కావని తెలుసుకొన్నానో ఆనాడే అందరినీ విడిచి యీ పుణ్యస్థలానికి వచ్చాను. నిజమయిన బంధం ఒక్క పరమాత్మునితోనే. ఆయన సృష్టించినవే మిగిలిన

తల్లీ, తండ్రీ, పిల్లలూ అన్నీ బంధాలుగా"

"అంతే నంటారా స్వామీ! భర్త, మిత్రుడు, అనురాగం అన్నీ మానవ సృష్టితాలేనా?" విప్పారిన సుచిత్ర కనులలో దైన్యం కొట్టుమిట్టాడింది.

"ఒక్కసారి పరిపూర్ణమయిన మనసుతో ఆలోచిస్తే అంతే తల్లీ. ఈ ప్రేమలు, అనురాగం కలకలం నిలువవు. శరీరంతో నశిస్తాయి. అన్నీ భౌతికకాయానికి మాత్రమే. ఆత్మను చేరుకోవు."

"అలాగనకండి స్వామీ! నా భర్త నన్ను ప్రేమించారు. నా బావ ప్రేమించాడు. నేను కూడా వారిని ప్రేమించాను హృదయ శుద్ధిగా. ఇవన్నీ అసత్యమనకండి.' సుచిత్ర చిన్నపిల్లలా అంది. మనసులో వేదన ఉప్పెనే అయింది. కనుల నుండి రెండు కన్నీటి బిందువులు నేల మీదను జారి యింకిపోయాయి.

విశ్వం తలవంచుకుని కూర్చున్నాడు. వింటున్నాడు కాని ఆమాట లేవీ అతని మీద ఏ విధమయిన ప్రభావం చూపలేకపోయాయి.

సాధువు ఒకక్షణం ఆగాడు. ఆయన చల్లని హస్తస్పర్శ సుచిత్ర బాధను మరింత వెల్లగక్కి ద్విగుణీకృతం చేసింది.

"నీ మనసులో కరడు కట్టిన దుఃఖం నీ ముఖం చూస్తేనే గ్రహించానమ్మా. ముందు నీ హృదయంలో బాధ కడిగి వేయి. నీకు మనశ్శాంతి లభిస్తుంది." ఆయన అన్నాడు. అయిదు నిముషాల తరువాత కాని సుచిత్ర తేరుకోలేకపోయింది.

"నాకు శాంతి లభిస్తుందా స్వామీ!" దీనంగా అడిగింది.

"సరయిన స్థలానికి వచ్చావమ్మా. అనుక్షణం భగవంతుని ప్రేమించు. అంతే తల్లీ నీకు చెప్ప తగినది."

"మేమిక్కడ నివసించడానికి అనువయిన స్థలం లభిస్తుందా?" సుచిత్ర మాటలకి విశ్వం తలెత్తాడు.

"సుచీ!" ఏదో చెప్పబోయాడు.

"అమ్మాయి మనశ్శాంతిని కోరుతోంది తండ్రీ. కొన్నిదినాలు యిక్కడ ఉండండి. అంతా శుభమవుతుంది. ప్రయత్నిస్తే ఏదో చిన్న యిల్లయినా లభించకపోదు." సాధువు విశ్వంతో అన్నాడు.

విశ్వం మౌనంగా లేచి నిలుచున్నాడు. సుచిత్ర కూడా లేచింది.

"ఒక నిముషం ఆగండి." సాధువు లేచి పూజా పీఠం మీద నుంచి రెండు పండ్లు తీసి యిద్దరి చేతుల్లోనూ ఉంచాడు

"మీ మేలు మరువలేను." సుచిత్ర వంగి పాదాలంటి నమస్కరించింది

"నారాయణుడు నీకు మార్గం చూపిస్తాడు." ఆయన ఆశీర్వదించాడు. విశ్వం ముఖంలో ఎట్టి భావమూ లేదు. ఎప్పుడు వెళ్ళిపోదామా అన్నట్టుగా చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

"మళ్ళీ తమ దర్శన భాగ్యం నాకు కలుగుతుందా స్వామీ!" గుమ్మం దగ్గర సుచిత్ర వెనక్కితిరిగి ప్రశ్నించింది.

"నేను రోజూ భిక్షకు యీ గ్రామంలోకి వస్తాను. మీరిక్కడ ఉండటం జరిగితే మీయింటికి రోజూ వస్తానమ్మా." సాధువు అన్నాడు.

విశ్వం రోడ్డు మీదకి రాగానే అడిగాడు. "సుచీ! నిజంగానే యిక్కడ ఉందామనుకుంటున్నావా?"

"అవును బావా!" స్థిరంగా అంది సుచిత్ర.

"నీకు తెలుసా యింకొక రెండు నెలలలో యిక్కడ నీరు కూడా గడ్డకట్టిపోతుంది." విశ్వం చిరాకుగా అన్నాడు.

"అంతవరకూ నేను జీవిస్తే కదా!" సుచిత్ర అంది.

"సుచీ! ఏమిటా మాటలు? నీ యిష్టం వచ్చినట్లు చేయి. మళ్ళీ అటువంటి మాట నా ముందు అనకు." విశ్వం బాధగా అన్నాడు.

ఆ సాయంకాలం విశ్వం కష్టపడి చిన్నయిల్లు సంపాదించగలిగాడు. మర్నాడు తనొక్కడే వెళ్ళి హోటలులో ఉంచేసిన సామాను తీసికొని వచ్చాడు. సుచిత్ర గ్రామంలో ఎక్కడి నుంచో వంటకు కావలసిన సామగ్రి యింకా ఏవో విగ్రహాలు పటాలు మోయించుకుని వచ్చింది.

రోజులు క్షణాలుగా గడిచిపోతున్నాయి. విశ్వం మళ్ళీ రెండుసార్లు డబ్బు తెప్పించుకున్నాడు.

విశ్వంకి అంతా అయోమయంగా ఉంది. సుచిత్ర దినచర్య పూర్తిగా మారిపోయింది. తెల్లవారి ఎప్పుడూ లేస్తుందో తెలియదు. ప్రొద్దున్న, రాత్రి తలస్నానం. అలాగ దేవుని ముందు కూర్చుని విరాగిణిలా కూర్చుంటుంది. మధ్యాహ్నం సాధువు వచ్చి ఒకగంట కూర్చుంటాడు ఏవో ఉపదేశిస్తూ. రాత్రి అసలు నిద్రపోతుందో లేదో తెలియదు. విశ్వం ఎప్పుడు మెలకువ వచ్చి చూసినా కళ్ళు విప్పుకుని చీకటిలోకి చూస్తూ ఉంటుంది.

విశ్వంకి విసుగెత్తిపోయింది. ఏమీ తోచదు. ఒకరోజు సుచిత్రను నిలదీసి అడిగాడు.

"ఎన్నాళ్ళిలా యిక్కడ? యింక ఒకక్షణం కూడా ఉండద్దు. పోనీ నీకు వైజాగ్ యిష్టం లేకపోతే మరేదయినా నీ యిష్టం వచ్చిన చోటు చెప్పు. అంతేకాని యిక్కడ వద్దు. సుచీ! నిన్ను చూస్తే నాకు పిచ్చెత్తుతోంది" విశ్వం అన్నాడు.

"బావా! యిన్నాళ్ళు నేను కోరినవన్నీ సమకూర్చావు. యింక యిదొక్కటే నిన్ను కోరేది. నేనిక్కడే ఉండిపోతాను. నన్ను బలవంతం పెట్టకు" సుచిత్ర అంది. విశ్వం కోపంగ చూసాడ .

"బావా! ఎన్నాళ్ళని నన్నిలా కనిపెట్టుకు ఉంటావు? నన్ను యిక్కడ వదలి వెళ్ళిపో. నాకోసం నీ జీవితం నాశనం కావడం దేనికి? నేనిక్కడే ఉండలేకపోను. ఎందరో ఉన్నారు. నేనొకర్తినే." సుచిత్ర మెల్లిగా అంది.

"నన్ను వెళ్ళిపొమ్మంటున్నావా? సుచీ!" విశ్వం కొంతసేపు వరకూ మళ్ళీ మాట్లాడలేక పోయాడు. "పోనీ యిక్కడే ఉండాలనుకుంటే ఉండిపో. నేను కూడా నీతో ఉంటాను. నన్ను వెళ్ళిపొమ్మనకు సుచీ!" విశ్వం మొదటిసారిగా కన్నీరు కార్చాడు.

సుచిత్ర మౌనంగ అక్కడి నుంచి వెళ్ళిపోయింది.

రానురాను సుచిత్ర ప్రవర్తన విశ్వంకి భరించ శక్యం కాకుండా తయారయింది. విశ్వంతో మాట్లాడదు. వేళకి మాత్రం భోజనం కంచంలో పెట్టి పిలుస్తుంది. తను అసలు తింటోందో లేదో దేవుడికి తెలియాలి. కంటినిండా నిద్రపోదు. విశ్వంకి మతిపోయింది.

"సుచీ! ఒకసారి నా వంక యిలా చూడు." విశ్వం భోజనం చేస్తున్న వాడల్లా ఆగి అన్నాడు. "ఏమిటీ ఉపవాసాలు? ఎందుకు? రాత్రిళ్ళు ఎందుకని భోజనం చేయడం లేదు? యిదంతా దైవ ప్రార్థనలో భాగమా? రోజుకి ముప్పయిసార్లు స్నానం! తుడుచుకోను కూడా చేయవు. ఒకసారి అద్దంలో చూసుకో. కళ్ళు ఎలాగ గుంటలు పడ్డాయో చేతులు చీపురు పుల్లలా అయాయి."

సుచిత్ర మౌనంగా కూర్చుంది.

"నీ ఆరోగ్యం కూడా చూసుకో సుచీ! నీ కోసం కాకపోతే నా కోసం. యిలాగ చలిలో స్నానాలు, ఉపవాసాలు చేస్తే సలభయి ఏళ్ళు జీవించే వారయినా నాలుగురోజులలో దైవ సన్నిధి చేరుకుంటారు." విశ్వం ఆఖరి మాట చిరాకుగా అన్నాడు.

"అందరికీ అంతటి అదృష్టం పస్తుందా బావా!" నిర్లిప్తంగా అంది సుచిత్ర.

"అబ్బబ్బ! నన్ను చిత్రవధ చేయడం కంటె నీకు మరొకటి చేతకాదు." విశ్వం కంచంలో నీళ్ళు పోసి లేచిపోయాడు.

నాలుగురోజులు విశ్వం సుచిత్ర వంక కన్నెత్తి కూడా చూడలేదు. ప్రొద్దున్న లేచి ఎక్కడెక్కడో తిరిగి అర్ధరాత్రి యిల్లు చేరేవాడు

ఒకరోజు రాత్రి మామూలుగా తలుపు తీసి లోపలికి అడుగు పెట్టాడు. తలుపు నుండి సుచిత్ర

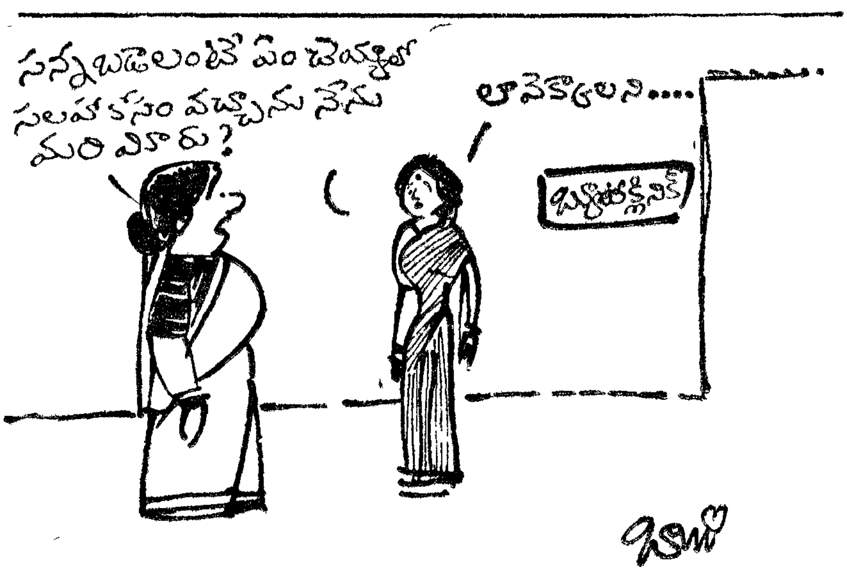

వేళ మీద కుప్పగా పడిపోయి ఉంది.

విశ్వం గుండెల్లో అగ్నిపర్వతాలు ప్రేలాయి. గబగబా నీళ్ళు తెచ్చి ముఖం మీద కొట్టాడు.

కొంచెం సేపటికి సుచిత్ర నీరసంగా కళ్ళు తెరచింది.

"లేవగలవా?" విశ్వం ఆసరా యిచ్చి మంచం మీద పడుకోబెట్టాడు నుదుటిమీద చేయి ఉంచి చూసాడు. అగ్ని కణికలా కాలిపోతోంది.

"నాతో యిన్నాళ్ళుగా చెప్పకుండా దాచుకున్నావా?" ఆదుర్దాగా ప్రశ్నించాడు.

సుచిత్ర మౌనంగా నీరసించిన కనులు మూసికొని పడుకుంది. విశ్వం చీకటిలో మళ్ళీ బయటకు నడిచాడు. ముందు సాధువు ఆశ్రమానికి వెళ్ళి లేపాడు. ఆయనొక్కడే తెలిసినది. ఆయనని యింట్లో సుచిత్రకి సాయం ఉండమని పంపి గ్రామంలోకి నడిచాడు. ఎవరినో లేపి అడిగితే డాక్టరు అయిదు మైళ్ళ దూరంలో అదేదో గ్రామంలో ఉన్నాడని చెప్పారు. విశ్వం డబ్బిస్తానని చెప్పి గుర్తు చెప్పడానికి ఒక మనిషిని తోడు తీసికుని బయలుదేరాడు.

విశ్వం డాక్టరుతో యింటికి తిరిగి వచ్చేటప్పటికి తూర్పు తెలతెలవారుతోంది. సాధువు దగ్గరే కూర్చుని ఉన్నాడు.

డాక్టరు పరీక్ష చేసి చూసాడు. "న్యూమోనియా లక్షణాలు కనపడుతున్నాయి. బాగా నిర్లక్ష్యం చేసినట్లున్నారు.' డాక్టరు యింగ్లీషులో అన్నాడు.

విశ్వం నెత్తి కొట్టుకున్నాడు చేత్తో "మీక్కావలసిన ఫీజు యిస్తాను. ఏమాత్రం అలక్ష్యం చేయకండి. పూర్తిగా తగ్గేవరకు యిక్కడే వుండిపొండి." విశ్వం ప్రాధేయపడాడు.

"ఫర్వాలేదు. ప్రొద్దున్న సాయంకాలం నేను వచ్చి చూస్తాను. ఎందుకయినా మంచిది కావలసిన వాళ్ళెవరయినా ఉంటే పిలిపించండి దూరం అన్నారు కూడాను." డాక్టరు అప్పటికి యింజెక్షను యిచ్చి మందుల కోసం తనతో రమ్మన్నాడు.

విశ్వం భయపడి పోయాడు. "సుచీ! సారధి స్వంత వూరు అడ్రసుచెప్పు టెలిగ్రాం యిస్తాను." సుచిత్ర ముఖం మీదకి వంగి అడిగాడు. సుచిత్ర కనులు విప్పలేదు. పెదవి కదల్చలేదు.

విశ్వం గబగబా సుచిత్ర సూట్‌కేస్ తిరగేసి చూసాడు. చివరకి చీర మడతల్లో దొరికింది ఒక డైరీ. అందులో కనపడింది అడ్రసు. అది జేబులో వేసుకుని డాక్టరు వెంట పరుగెత్తాడు విశ్వం.

"డాక్టర్! యిక్కడ దొరుకుతాయా యీ డ్రగ్స్ యింజక్షన్స్?" విశ్వం భయంగా అన్నాడు.

"దొరుకుతాయనే అనుకుంటున్నాను. యివాళ నా మనిషిని పంపించి తెప్పిస్తాను. అయినా నా దగ్గర కొన్ని ఉన్నాయి." డాక్టరు సానుభూతిగా అన్నాడు.

మందులు పట్టుకుని వస్తూ ఆ వూళ్ళో ఉన్న పోస్టాఫీసులో ట్రంక్‌కాల్ చేసాడు సారధి అడ్రసు చెప్పి. సారధి విశాఖపట్నంలో లేడు. స్వంత వూళ్లో ఉన్నాడేమో. అక్కడ అసలు ఫోను ఉందో లేదో? విశ్వం హతాశుడయిపోయాడు.

దేవుని మీద భారం వేసి ఎక్స్‌ప్రెస్ టెలిగ్రామ్‌లు రెండు అడ్రసులకీ యిచ్చాడు. తన యెడ్రసు పూర్తి వివరాలు యిస్తూ.

మిగిలిందేమిటి?

యింటికి తిరిగివచ్చిన తరువాత గుర్తుకి వచ్చింది విశ్వంకి. సుచిత్ర తండ్రికి తెలియపరచ లేదని. 'మరునాడు' అంతగా ఎక్కువయితే యిద్దాం అనిపించింది. ఆయనకి జరిగిన సంగతులేవీ తెలియవు' విశ్వం అనుకున్నాడు.

మరునాడు, తర్వాతరోజు గడచిపోయాయి. కాని సుచిత్ర పరిస్థితిలో మార్పేమీ రాలేదు. విశ్వం సుచిత్ర తండ్రికి కూడా టెలిగ్రాం యిచ్చాడు సాధువు రాత్రింబగళ్ళు సుచిత్ర ప్రక్కనే కూర్చుని ఉంటున్నాడు ప్రార్థనలు చేస్తూ. డాక్టరు యింజక్షనుల ఫలం యేమీ కనపడటంలేదు.

సుచిత్ర వూపిరి తీసుకోడానికి ఆయాస పడటం ఎక్కువయిపోయింది.

"హాస్పిటల్ ఏదయినా దగ్గరలో ఉందా? జాయిన్ చేయటం మంచిదేమో?" విశ్వం డాక్టరుని అడిగాడు.

"ఇక్కడికి చాలా దూరంలో కానీ ఒక మోస్తరు సౌకర్యంగా ఉండే హాస్పిటల్ లేదు. అయినా యిప్పటి పరిస్థితిలో చలిలో కదలటం అంత మంచిది కాదను కొంటున్నాను. చుట్టుప్రక్కల టాక్సీ కూడా దొరకదు." డాక్టరు అన్నాడు.

విశ్వం నిరాశగా తలవంచుకున్నాడు.

"కంగారు పడకండి. రేపు నాతో స్పెషలిస్టుని తీసుకువస్తాను. అతనిటువంటి కేసులు చాలా ట్రీట్ చేసాడు." డాక్టరు ధైర్యం చెప్పి వెళ్ళి పోయాడు.

మర్నాడు డాక్టరు అతనిని తీసికొని వచ్చేసరికి పరిస్థితి యింకా దిగజారిపోయింది. ఒక్కొక్కసారి శ్వాస తీసుకోడానికి శరీరం ప్రక్క మీద ఎగిరి పడుతోంది. వచ్చిన డాక్టరు కూడా పరీక్షించాడు.

విశ్వం నీరు నిండిన కళ్ళతో డాక్టరు చేతులు పట్టుకున్నాడు.

"ఈ రాత్రి గడిస్తే ఫర్వాలేదు. మేమేం చెప్ప లేము." యిద్దరూ కూడబలుక్కుని అన్నారు.

విశ్వం వారిద్దరినీ ఆరాత్రికి అక్కడే ఉండి పొమ్మని బతిమాలాడు.

"మేము ఉండి చేయగలిగింది కూడా యేమీ లేదు తెల్లవారి ఏమయినా తగ్గితే చెప్పండి. తప్పకుండా ప్రయత్నించవచ్చు" డక్టర్లిద్దరూ వెళ్ళిపోయారు. సూర్యుడు అస్తమించాడు.

సుచిత్ర స్పృహ కోల్పోయింది. కనులు మూతపడితే మళ్ళీ ఎంతో సేపటికికాని తెరచు కోవటం లేదు. చూపులు మార్చి విశ్వం వైపు, సాధువు కేసి చూస్తోంది. రాత్రి పదిగంటలయింది. విశ్వం మంచం దిగువ కూర్చుని సుచిత్ర పాదాల మీద తల ఆన్చి పడుకున్నాడు.

వీధిలో మాటలు విని చివాలున లేచి తలుపు తీసాడు విశ్వం. సుచిత్ర పెదవులు వేడినీటితో తడుపుతున్న సాధువు ఆగి తలయెత్తి చూసాడు.

ఎదురుగా సారధి నిల్చున్నాడు. విశ్వం ముఖంలో ఒక ఉపశమనపు తృప్తి నిండింది. యిల్లు చూపించడానికి వచ్చిన వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు.

"విశ్వం! నా సుచి నేం చేసావు? యింకా జీవించి ఉందా?" సారధి గట్టిగా విశ్వం భుజాలు పట్టి కుదిపి అడిగాడు. పెదవులు వణకుతున్నాయి. పెరిగిన గడ్డానికి సంస్కారం లేదు. ముఖం పీక్కుపోయింది.

విశ్వం మౌనంగా లోనికి దారితీసాడు.

ఒకక్షణం సారధి మంచం ప్రక్కన నిర్వీర్యపోయి చూస్తూ ఉండిపోయాడు. మరుక్షణం నేల మీద కూలబడిపోయాడు.

"సుచీ! నేను వచ్చాను చూడు. సారధిని. నీకోసం వచ్చాను. సుచీ! ఒకసారి కనులు తెరచి చూడు." తన అరిచేతులతో శుష్కించిన సుచిత్ర చెంపలు రాస్తూ ఒకప్రక్క కంఠం రుద్ధమయిపోతూండగా పిలిచాడు సారధి.

సుచిత్రలో చలనం లేదు. కనులు తెరువలేదు.

సారధి నిస్పృహగా తలమంచం పట్టెకేసి బాదు కున్నాడు. విశ్వం సారధిని గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

"నా సుచి నన్ను చూడటంలేదు విశ్వం!" సారధి విశ్వంని కౌగలించుకుని బావురుమన్నాడు.

"అమ్మా! నీ భర్త వచ్చాడమ్మా. ఒక్కసారి చూడు తల్లీ!" సాధువు వంగి సుచిత్ర చెవితో అన్నాడు.

రెండుసార్లు అన్న తరువాత సుచిత్ర కనులు బలహీనంగా తెరచుకున్నాయి. చూపులు అటూ యిటూ వూగిసలాడి సారధి ముఖంపై నిలిచాయి. సారధి ముందుకి వంగి సుచిత్ర నుదుటి మీద ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

ఒక క్షణం సుచిత్ర కనులలో జీవం వచ్చింది. మళ్ళీ నెమ్మదంగా మూసికొని పోయాయి కనురెప్పలు.

ఎవరూ మాట్లాడకుండా కూర్చున్నారు. సాధువు తనలో తానే ఏవో ప్రార్థనలు చేస్తున్నాడు.

విశ్వం మనస్సులో యేముందో వూహించడం కష్టం. నిశ్చలంగా నిలబడ్డాడు.

ఒక్కొక్క క్షణం మానవుడి చేతిలోంచి జారి పోతోంది.

సుచిత్ర శరీరంలో ప్రాణం కొట్టు మిట్టాడు తోంది.

ఆకాశంలో చంద్రుడిని మబ్బులు కమ్మివేశాయి. ఒకనక్షత్రం వెలుగుతూ నేలరాలింది. సుచిత్ర శరీరం ఆఖరిసారి దీర్ఘంగ నిశ్వసించింది. సృష్టికర్త మరొకసారి తన నాటకం ముగించాడు. ఆమె ఆత్మజ్యోతి పరమాత్మలో విలీనమయిపోయింది.

సారధి కనులనుండి కన్నీరు క్రిందకి జారింది.

'ఎక్కడ పుట్టి పెరిగిన పుష్పమో యిక్కడ రాలిపోయింది. భగవంతునికి కైంకర్యం' అయిపోయింది. ' సాధువు తనలో తానే గొణుక్కున్నాడు.

విశ్వం మౌనంగా తలుపుతీసి బయటకునడిచాడు. కాళ్ళతిన్నగా తీసికొని పోతున్నాయి. ఒక సిగరెట్టు తీసి పెదవుల మధ్య ఉంచాడు. అగ్గిపుల్లగీసి చేతిలో పట్టుకున్నాడు. ఒకక్షణం. గాలికి అది ఆరిపోయింది.

రెండడుగులు వేసి విశ్వం సిగరెట్ అగ్గిపెట్టెతో పాటు దూరంగా విసిరేసాడు. క్రమంగా అతని నీడ నిశీధిలో కలిసి పోయింది. ●